

SOLI DEO GLORIA

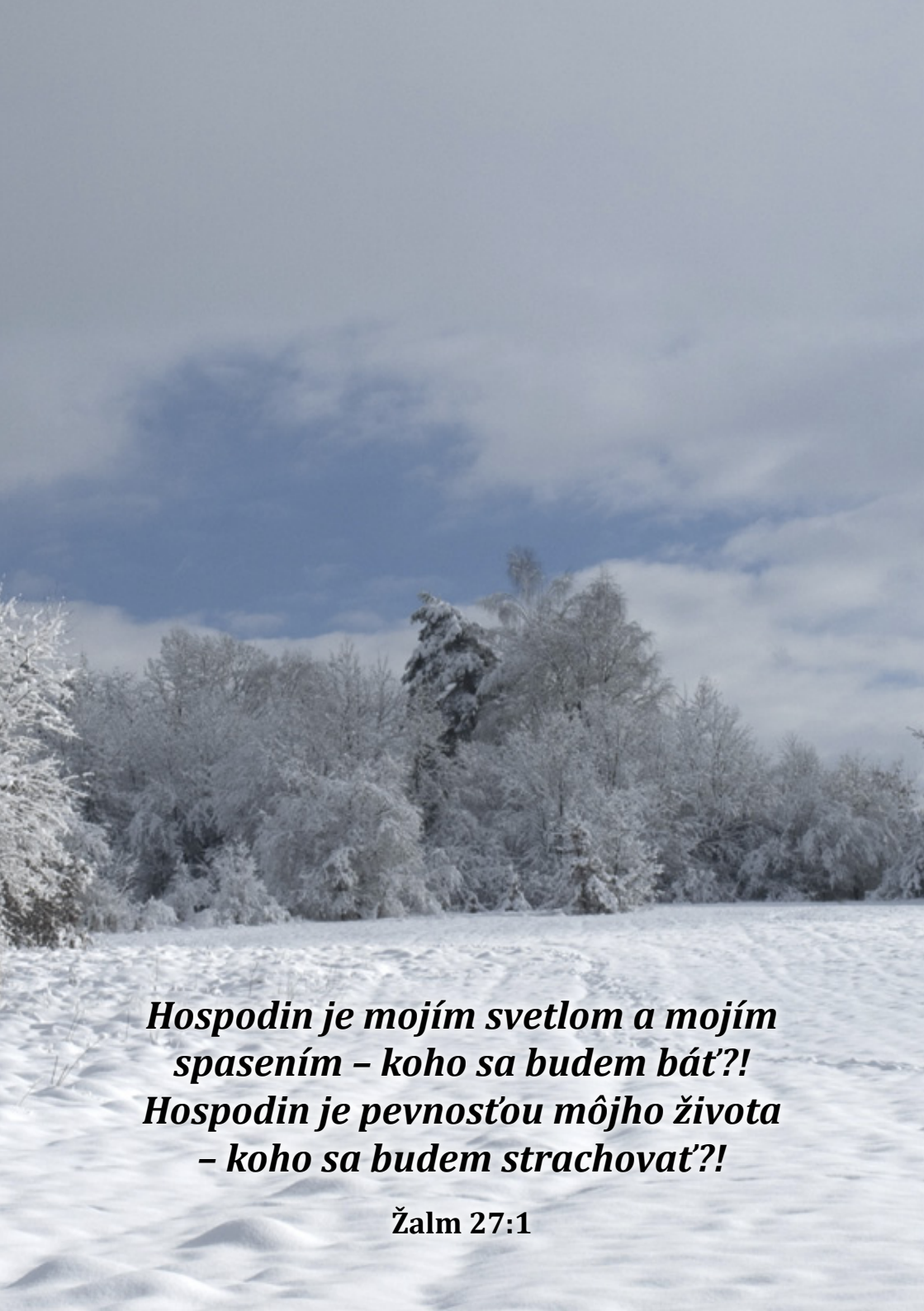
Solas

číslo 29

zima 2015

**viera
v zaslúbenia**

A winter landscape with snow-covered trees and a cloudy sky. The trees are heavily laden with snow, and the ground is a smooth, white expanse. The sky is filled with soft, grey clouds, with a hint of blue visible through the overcast. The overall mood is serene and quiet.

***Hospodin je mojím svetlom a mojím
spasením – koho sa budem bát?!
Hospodin je pevnosťou môjho života
– koho sa budem strachovať?!***

Žalm 27:1

Je to veľká milosť Božia

Je to veľká milosť Božia,
že v ňom spásu máme:
diabla hrozby keď sa množia,
zbrane jeho zláme.
Vôkol zvody mnohé hrozia,
vnútri mdloby samé –
je to veľká milosť Božia,
že v ňom spásu máme.

Zľutovania Jeho nové
každého sú rána –
každý, kto sa Jeho zovie,
piesňami chváľ Pána!
Verný je vo svojom slove,
v ňom je naša schrána –
zľutovania Jeho nové,
každého sú rána.

*Spevník Duchovné piesne, Nitra 1987, pieseň č. 284.
Publikované s láskavým súhlasom zostavovateľa spevníka.*

obsah

Je to veľká milosť Božia	1	Celoročný plán čítania Biblie	17
Zjavená Božia spravodlivosť	2	Kristus, skala nášho spasenia	25
Nielen telo	6	Dve hrdličky verzus jedna dogma	30
Sviecou tela je oko	8	Hľad'te na Krista	34
Viera v zaslúbenia	11	Poklad v nebesiach	37

Zjavená Božia spravodlivosť

V prvých troch kapitolách listu Rímskym čítame o hriešnosti všetkých ľudí. Niet spravodlivého ani jedného. Nezáleží na tom, aké je kto rasy. Nezáleží na tom, aká vysoká je tvoja morálka. Nikto sa nemôže postaviť pred Boha ako spravodlivý. Tiež sa z nich dozvedáme, že zákon ako prostriedok spasenia pre nás nemohol nič urobiť. Zákon dokáže spraviť len to, že ukáže, akí sme hriešni, a že nikto nemá Božiu spravodlivosť. (*Poznámka redakcie: V celom tomto článku sú použité biblické citáty podľa Slovenského evanjelického prekladu – SEVP.*)

Uprostred týchto vyhlásení o človeku, z ktorých sa dozvedáme o svojej skazenosti a neschopnosti hľadať Boha a milovať ho, o neschopnosti dosiahnuť jeho spravodlivosť, v dvadsiatom prvom verši tretej kapitoly čítame: „*Ale teraz sa bez zákona zjavila spravodlivosť Božia, ktorú dosvedčujú zákon i proroci.*“

Verš začína slovami „ale teraz“. To znamená, že Pavol robí zmenu vo svojich predchádzajúcich vyhláseniach. Hovorí, že „všetci sú pod hriechom, ale teraz...“. „Ale“ je spojka, ktorá robí nasledujúcu vetu rozdielnu (odlišnú) od predchádzajúcej vety. Spojkou „ale“ sa predchádzajúce mení. Pozvete napríklad niekoho na obed a on vám povie: „Je to veľmi pekné od teba, si veľmi milý človek a veľmi rád by som s tebou poobedoval, ale...“. Zo začiatku vety to vypadalo veľmi sľubne, ale spojka „ale“ zrazu všetko zmenila. Odrazu je všetko úplne inak, ako to bolo pred „ale“. Pavol to vo verši Rímskym 3:21 urobil podobne. Najprv dal všetky zlé správy a uprostred toho zrazu povedal: „ale teraz sa zjavila bez zákona Božia spravodlivosť.“ Tým dáva čitateľovi záblesk nádeje. Keby Pavol nebol prerušil svoje prehlásenia spojkou „ale“, teda ak by

Boh nebol zjavil svoju spravodlivosť, všetci by sme boli odsúdení na večný pobyt v pekle. V skutočnosti to bol Boh, ktorý prerušil smer, ktorým človek išiel. Dnes už môžeme porozumieť, aký je jeho plán s človekom: „*Ale teraz sa bez zákona zjavila spravodlivosť Božia, ktorú dosvedčujú zákon i proroci, a to spravodlivosť Božia z viery v Ježiša Krista všetkým veriacim; lebo niet rozdielu: Všetci totiž zhrešili a nemajú slávy Božej*“ (verše 21-22).

To, čo sa teraz zjavilo, je spravodlivosť Božia bez zákona. Je to spravodlivosť od Boha a je z neho. On dáva štandard, on určuje pravidlá. Štandard, ktorý on postavil, je On sám. Boh sám je spravodlivosť. Všetko, čo je v ňom, je sväté a správne. Seba postavil za štandard preto, že od neho nie je nič vyššie. Ukázal, že spôsob, akým dosiahneme spravodlivosť, nie je v nás.

Pavol oznamuje, že bola zjavená Božia spravodlivosť. Ako ju ale môže človek dosiahnuť? Aké požiadavky sú stanovené na dosiahnutie Božej spravodlivosti?

V prvom rade je oznámené, čo nie je požiadavkou na dosiahnutie Božej spravodlivosti. Hovorí, že spravodlivosť zjavená teraz nie je zo zákona. Znamená

to, že neexistuje žiadny počet dobrých skutkov, ktoré by človek mohol urobiť, aby dosiahol Božiu spravodlivosť. Zákon od začiatku vôbec nebol daný na to, aby človeku dal spravodlivosť. Ani v starozákonnej dobe ľudia neboli spasení zachovávaním zákona tak, ako sa to nedeje ani dnes. Zákon od samého jeho ustanovenia nikdy nebol určený k tomu, aby dal, poskytol človeku spravodlivosť. Jediným cieľom zákona bolo zjaviť človeku jeho hriešnosť.

Zákon nemá schopnosť dať život – zákon odsudzuje. Z Písma môžeme rozumieť, že Boh nikdy nezamýšľal dať nám život cez zákon, ale cez zákon ukazuje, že nie sme spravodliví.

O tejto „teraz“ zjavenej spravodlivosti hovorí, že je to starodávna spravodlivosť, lebo o nej svedčia už zákon a proroci. Je historická, nie je nová. Dozvedáme sa o tom ešte viac v štvrtej kapitole. Tam čítame, že Abrahám bol ospravedlnený z viery, a nie zo zákona.

V dvadsiatom druhom verši Pavol dáva záblesk nádeje, keď ukazuje, ako sa Božia spravodlivosť dá získať. Hovorí: „Je to spravodlivosť z viery v Ježiša Krista všetkým veriacim.“ Spravodlivosť, táto Božia spravodlivosť sa dá získať len vierou. Môžeme ju získať, keď uveríme, teda cestou viery. Božie prikázanie všetkým ľuďom je: „Verte v Ježiša Krista a budete spasení.“ To je tá Božia požiadavka. Pritom si musíme uvedomiť, že nie viera je spasenie, ale Ježiš Kristus je spasenie. Viera je prostriedok, ktorým sa dostávame ku Kristovi, ale nie je spasením samým. Spasenie je v Ježišovi Kristovi. Prečo je to tak veľmi dôležité? Preto, že sa stáva, že ľudia „veria vo vieru“, a nie v Ježiša Krista.

Viera je pre nás príkazom. Verte v Ježiša Krista! Vložte v neho všetku nádej a dôveru! Odmietnite spravodlivosť zo zákona preto, že nie je možná. Odmietnite svoju vlastnú dobrotu preto, že tá neexistuje (Marek 10:18). Odmietnite všetko, o čom si myslíte, že by vám mohlo zaručiť dobré postavenie pred Bohom. Krásu, aj dedičstvo. Spoločite sa na Ježiša Krista! Dôverujte jemu! Dôverujte, že on zomrel za vás. On je naša nádej – On sám jediný.

Požiadavkou je veriť v Ježiša Krista z Nazareta. Komu je táto požiadavka adresovaná? Všetkým veriacim. Hovorí sa tam, že „nezáleží, kto ste, ale ktokoľvek verí v Krista, bude spasený“. Nezáleží na tom, či si Žid alebo pohan, čierny alebo biely, mladý alebo starý, muž alebo žena; ktokoľvek, kto vloží svoju dôveru v Ježiša, bude spasený. Niet rozdielu. Všetci totiž zhrešili a nemajú slávu Božiu a to je dôvod, prečo to platí pre všetkých. Všetci sme rovnakí. Keď dochádza na otázku spravodlivosti, tak nie je rozdiel medzi Židom a pohanom, všetci sme nespravodliví. Preto Boh ľuďom oznamuje: „všetci ste zhrešili a všetkým vám niečo chýba.“ Pavol používa minulý čas „všetci totiž zhrešili“ a hovorí tu o prvotnom hriechu. To znamená, že „v Adamovi sme všetci hriešnici“, rodíme sa ako hriešnici a dôsledkom toho je, že nemáme Božiu slávu.

Nikto nemôže a nebude môcť vstúpiť do Božej prítomnosti len so svojou vlastnou spravodlivosťou. Pavol však hovorí, že je niečo, čo je omnoho lepšie ako vlastná spravodlivosť, a nie je to zachovávanie zákona. V 24-tom verši hovorí: „*ale ospravedľňovaní sú zadarmo z Jeho milosti skrze vykúpenie v Kristo-*

vi Ježišovi.“ Veriacim hovori: „boli ste sudcom prehlásení za spravodlivých a to úplne zdarma“. Pre svoje ospravedlnenie nemôžete nič urobiť, len uveriť v Ježiša Krista. Je to úplne zadarmo. Sme ospravedlnení z Božej milosti skrze vykúpenie v Ježišovi Kristovi. Boh zo svojej veľkej milosti nás vykúpil. Znamená to, že musel za nás zaplatiť nejaké výkupné, aby nás dostal k sebe, aby sme mu patrili.

V 25-tom verši sa hovorí, že „Ježiša Krista Boh dal ako prostriedok zmierenia“. Cena, ktorá bola zaplatená, sa nedala vyjadriť eurami alebo dolármi a ani ničím takým, čo by mohlo stratiť na hodnote. Bolo to niečo, čo sa časom neznehodnotí. Bola to krv Ježiša Krista. Ježiš Kristus nás vykúpil svojou vlastnou krvou.

Ako to, že práve spravodlivý Boh, ktorý v predchádzajúcich veršoch hovorí, že všetci sú úplne hriešni a nespravodliví, nás vzápätí ospravedľuje úplne zdarma? On je spravodlivý, ako to mohol tak jednoducho urobiť? Vysvetľujú to nasledujúce dva verše. Prečítajme si ich a potom si vysvetlíme Božiu spravodlivosť.

„...ktorého Boh dal ako prostriedok zmierenia skrze vieru, v Jeho krvi, aby dosvedčil svoju spravodlivosť prehliadnutím hriechov páchaných predtým, v čase Božej zhovievavosti, aby tak dosvedčil svoju spravodlivosť v terajšom čase, aby On bol spravodlivý a ospravedlnil toho, kto verí v Ježiša“ (verše 25 a 26). Toto je celý Boží plán spasenia vyložený Pavlom.

Nemôžete sa dostať do neba, ak nie ste spravodliví, ale teraz je zjavená Božia spravodlivosť. Spôsob, akým to Boh

robí, je ten, že ak veríte v Ježiša Krista, ste ospravedlnení zdarma; ste vyhlásení za spravodlivých bez vlastných zásluh. Čo vlastne znamená byť ospravedlnený? Je to právny výraz, ktorý by použil sudca. Sudca vám niečo prepáčil – to ale znamená, že ste niečo spáchali, ale teraz je vám to odpustené, sudca vám to odpustil. Príslušný človek je zbavený viny a jednoducho môže zo súdnej siene slobodne odísť. Ale Boh to takto jednoducho nemohol urobiť. Proste nemohol nechať hriešnikov odísť. Preto, lebo, ako to Pavol ukázal, Boh je v konečnom dôsledku spravodlivý. Spravodliví sudcovia nenechávajú vrahov a zlodejov na slobode. Spravodliví sudcovia vyhlasujú správne súdy a udeľujú tresty, ktoré sú primerané zločinom, priestupkom.

Boh nás nielenže zbavuje viny, ale nás aj ospravedľuje, čo znamená, že nás vyhlasuje za spravodlivých. Znamená to, že Boh o nás prehlasuje, že spĺňame všetky požiadavky zákona. Spravodlivý človek je taký, ktorý síce môže byť obvinený z nejakej veci, ale sudca zistí a konštatuje, že neurobil nič nesprávne a vyhlási o ňom, že dodržal zákon a že je spravodlivý. Pavol hovorí, že takto to urobil Boh – On vás vyhlásil za spravodlivých. Ale ako to funguje? Boh jednoducho ignoruje naše hriechy? Tvári sa, ako keby sme ich nikdy ani neboli spravili?

Nie tak! Čítame, že dal svojho Syna Ježiša Krista ako prostriedok zmierenia. Dal ho ako toho, ktorý vytrpel trest za nás. Čo znamená pre mňa, že moje hriechy boli položené na Ježiša Krista a že bol na neho vyliaty Boží hnev a vykonaný Boží trest za moje hriechy? Znamená to, že skrze Ježiša Krista boli

všetky hriechy (aj moje) potrestané na kríži. On zaplatil za každý jeden hriech (aj môj). Pretože On je ten, ktorý dodržal zákon a je spravodlivý. A ako som teda ja dosiahol spravodlivosť? Urobil som ja niečo pre to?

Ja sám som pre vlastné ospravedlnenie nič nedokázal, nič neurobil. Dokázal to všetko Ježiš Kristus na kríži. Ja som sa stal spravodlivým pred Bohom tým, že som uveril v jeho Syna Ježiša Krista. Pevne som dôveroval, že táto jeho obeť bola aj za mňa. Všetci, ktorí urobili to isté, sú v Božích očiach spravodliví.

Ako mohli byť prehliadnuté hriechy, ktoré boli spáchané pred obeťou Ježiša Krista? Tak, že Boh všetky hriechy súdil naraz a raz a navždy na kríži. Tak je zrejme, že Boh je úplne milujúcim, milostivým a spravodlivým. On nedokáže len tak jednoducho zabudnúť na hriech, ale napriek tomu spasí hriešnika. Je to tým, že súdil hriechy všetkých hriešnikov na kríži na Ježišovi Kristovi. V 26-tom verši čítame, že Boh takto dosvedčil svoju spravodlivosť v terajšom čase, aby On bol spravodlivý a ospravedlnil toho, kto verí v Ježiša.

Boh nerobí kompromis so svojou vlastnou spravodlivosťou. Boh tým, že nás spasil, sa nestal ani na sekundu menej spravodlivým. On bol a je stále spravodlivý a On je tak isto ten, ktorý ospravedľuje. Robí to tak, že prehlasuje tých, ktorí veria v Ježiša Krista, za ľudí, ktorí spĺňajú požiadavky zákona, lebo to bol Ježiš Kristus, kto naplnil zákon. Nie je to tak, že nás Boh najprv zmení a potom nás prijíma, ale tak, že nám dáva to, čo nám chýba. A to, čo nám chýba, je spravodlivosť. On uverivším v Ježiša Krista pripočítava Kristovu spravodli-

vosť. Dáva im to, čo nemali, a prijíma ich v Kristovi za svojich synov a dcéry.

To platí pre každého jedného, kto vložil svoju vieru v Ježiša Krista. Boh im dal to, čo nemali, a urobil z nich to, čím neboli. A je to všetko zdarma, je to všetko v Ježišovi Kristovi. To je to veľké bohatstvo Božej milosti.

V prvých troch kapitolách čítame, ako na tom my ľudia sme. Chyba, ktorú robia mnohí ľudia, je, že si nepripustia, ako to s nimi je. Hnevajú sa, ak im povie, že sú hriešnici a nie sú spravodliví. Pre takýchto ľudí niet nádeje, pretože na prvom mieste si musíme priznať, čím a kým sme. Človek sa nemusí báť priznať si, že je úplný hriešnik preto, že je tu nádej, lebo *sa zjavila spravodlivosť Božia*. My sme boli neschopní, nemohli sme nič robiť, ale Kristus to vyriešil svojou krvou. On nás vykúpil. V tom je milosť Božia, že sa nám dostane niečo úplne opačné, než si zasluhujeme. Zasluhujeme si odsúdenie a večnú smrť a v Ježišovi Kristovi sa nám dostáva ospravedlnenie a večný život.

Pavol končí túto kapitolu slovami: *„Kde je potom chvastanie? Je vylúčené. Akým zákonom? Zákonom skutkov? Nie, ale zákonom viery. Lebo tak si myslíme, že človek ospravedlnený býva vierou bez skutkov zákona. Alebo či je Boh len Bohom Židov? Či nie aj pohanov? Áno, aj pohanov. Lebo veď jeden je Boh, ktorý obrezaného ospravedlní z viery a neobrezaného skrze vieru. Či teda vierou rušíme zákon? Vôbec nie! Ale platnosť zákona potvrdzujeme.“*

Pavol hovorí: „Keďže ste nespravili nič, čím by ste si ospravedlnenie zaslúžili, nie je žiadny dôvod, aby ste sa mohli chváliť. Nemôžete hovoriť, že ste urobili

niečo. Ja som urobil niečo viac, a preto som spasený. Ja som dosiahol niečo pre Boha, a preto pôjdem do neba.“ Všetko je z milosti skrze vieru a tá viera nemôže byť v nič a v nikoho iného, iba v Ježiša Krista.

„*Lebo milosťou ste spasení skrze vieru.*“ (Efezským 2:8)

Spasenie je celé z milosti, od začiatku až do konca. Oslavujeme Boha pre to, že sme boli bez nádeje, ale teraz on zjavil svoju spravodlivosť. Dal nám všetko,

čo potrebujeme, a dal nám to úplne zadarmo. Nemáme sa čím chváliť, ale v pokore hovorme: „Ďakujeme ti, Pane, za to všetko, čo si pre mňa urobil.“ Vložte svoju dôveru v Ježiša Krista. Dôverujte a dúfajte jedine v Pána Ježiša Krista a jedine jeho proste o milosť. V ňom nájdete veľké uistenie a bezpečnosť preto, lebo iba On je Spasiteľ!

Jesse Pirschel

16. 5. 1999

Nielen telo

Redakčný výber z piatej kapitoly knihy Stuart Olyott „*Ježiš je Boh aj človek*“ (podtitul: Čo Biblia učí o osobe Krista), vydavateľstvo Ordo salutis, Bratislava 2002. Publikované s láskavým súhlasom vydavateľstva.

To, že náš Pán mal mať skutočné ľudské telo, bolo zásadnou súčasťou Božieho plánu (Židom 10:5). Ale mať telo znamená len časť toho, čo to znamená byť skutočne človekom. K ľudskej prirodzenosti takisto patrí aj neviditeľná stránka. Či večný Boží Syn iba oživoval molekulárnu štruktúru ľudskej schránky, alebo to bol skutočný človek, telo a *duša*? Bolo jeho človečenstvo len čiastočné? Alebo bolo úplné?

Biblická odpoveď je jasná. Náš Pán nielen, že mal ľudské telo. On mal úplnú ľudskú prirodzenosť. Okrem toho, že mal fyzické telo, k jeho ľudskej podstate patrila aj neviditeľná stránka. Mal dušu. Mal ľudského ducha.

Definitívnym dôkazom toho bola jeho smrť. Smrť pre neho znamenala to isté, čo pre iných ľudí. Bolo to oddelenie tela a ducha. Vypustil svojho

ducha a odovzdal ho do Otcovej opateri. V tom okamihu jeho ľudské telo odvislo mŕtvo na kríži (Lukáš 23:46). Táto udalosť presvedčivo dokázala, že jeho človečenstvo sa skladalo z dvoch podstatných zložiek, ktoré spolu tvoria skutočné človečenstvo.

Ale nato, aby sme si uvedomili, že náš Pán mal ľudskú dušu, nemusíme čakať, až kým sa pri čítaní evanjelií dostaneme k jeho smrti. Niekoľkokrát hovoril o svojej duši a obzvlášť o úzkosti, ktorú prekonával jeho ľudský duch – najmä vtedy, keď uvažoval o svojom kríži a premýšľal o tragickosti toho, že ho určite zradia. V týchto textoch sa nachádzajú náznaky toho, že túžil po ľudskom záujme, či sympatii. Ťažko by sme našli rozhodujúcejší dôkaz toho, že mal skutočného ľudského ducha než tento (Ján 12:27, 13:21; Matúš 26:38;

Marek 14:34; Lukáš 22:44; vid' tiež Ján 15:14-15).

Následkom toho, že mal ľudského ducha, je to, že náš Pán mal ľudskú vôľu. Ako ináč by sa mohol modliť: „Môj Otče, ak je možné, nech odíde odo mňa tento kalich, avšak nie ako ja chcem, ale ako ty“? (Matúš 26:39). Jeho ľudská vôľa sa nikdy nenachádzala v nesúlade s jeho božskou vôľou. Ale pritom všetkom to bola *oddelená* vôľa, ako nám to presvedčivo ukazuje vyššie spomenutý verš.

Bok po boku s jeho fyzickým dospievaním bežal jeho rozvoj *ako osoby*. Svoje poznanie nadobúdal obvyklými spôsobmi, ktoré boli k dispozícii aj ostatným mládencom za jeho dní. Počúval Jozefa, Máriu a svojich učiteľov, študoval a uvažoval. V tom istom čase sa postupne viac a viac prejavovali vnútorné vlastnosti, ktoré ho charakterizovali. Obzvlášť výrazná bola jeho ohromujúca múdrosť, ktorá sa každým dňom zväčšovala. Aj keď bol vševediacim Bohom, náš Pán bol podľa svojej ľudskej stránky poddaný ľudským obmedzeniam a prechádzal normálnym procesom ľudského rozvoja. Tajomstvo tejto pravdy celé nevystihneme, ale táto skutočnosť je tak či tak zapísaná. Tento proces sa počas jeho života nikdy nezastavil a dokonca aj v čase jeho úplnej dospelosti boli niektoré veci, ktoré on ako človek, nevedel (Marek 13:32). Každá životná skúsenosť ho posunula ďalej na ceste poslušnosti (Židom 5:8) a ešte plnšie ho vystrojila k tomu, aby naplnil úlohu veľvodcu nášho spasenia. Nič z toho by nemohlo byť pravdivé, ak by nemal ľudskú dušu a ducha.

Ďalší dôkaz existencie duše nášho Pána sa dá vidieť v tom, že mal ľudský

emocionálny život. Vedel, aké je to radosť sa a „zaplesal... v duchu“, keď si uvedomil, že Boh sa zjavuje tým, ktorými svet pohŕda (Lukáš 10:21). Vedel, aké je to plakať. Plakal a pociťoval ľudskú bolesť vo svojom duchu (Ján 11:33-36). „Silný krik a slzy“ boli súčasťou jeho ľudskej skúsenosti (Židom 5:7).

Niekedy sa stalo, že náš Pán bol pohnutý „hlbokou ľútosťou“ (Matúš 9:36) a jeho ľudská duša sa prejavila súcitom a účasťou. Inokedy sa stalo, že sa zarmútil a rozhneval (Marek 3:5, 10:14). Vedel, čo to znamená mať špeciálnu náklonnosť voči niektorým ľuďom (Marek 10:21) a nikde sa to nedalo vidieť viac než na tom, že mal nesmiernu radosť z toho, keď pobýval v jednom malom dome v Betánii (Ján 11:5). Najľudskejšie zo všetkého však bolo to, že vedel, čo znamená byť pokúšaný (Matúš 4:1-11). Posledný Adam nebol vyňatý z toho, čo zažil prvý Adam. Veľký rozdiel bol v tom, že on pokušeniu nepodľahol (Židom 4:15). Mali by sme si povšimnúť, že, ak by náš Pán nemal skutočného ľudského ducha, bolo by nemožné, aby bol pokúšaný. Boh nemôže byť pokúšaný (Jakub 1:3). To, že k nemu diabol mohol týmto spôsobom pristúpiť, sa mohlo stať len preto, že náš Pán bol človek *telom i dušou*.

A akým spôsobom bol ľudský duch nášho Pána podopieraný počas tých momentov pokušení a počas iných veľkých krízových situácií v jeho živote? Záznamy v Novej zmluve zdôrazňujú, že celá jeho služba ako človeka, by sa nemohla uskutočniť, ak by sa pri ňom nenachádzala podopierajúca moc Svätého Ducha (vid' Lukáš 10:21; Židom 9:14). Toto posilnenie pre svoj duchovný život

získaval skrze modlitbu a spoločenstvo so svojím Otcom. Potreboval sa modliť tak, ako sa my potrebujeme modliť (Marek 1:35) a vždy si oddelil zvláštny čas na tieto aktivity, keď potreboval konkrétne vedenie (napr. Lukáš 5:16; 6:12; 9:18,28).

Náš Pán bol teda človekom skrz naskrz. Niet sa čo diviť, že novo-zmluvný pisatelia ho za takého označujú úplne bez rozpakov. Ani zďaleka sa takejto myšlienky neboja, ani od nej neodvracajú pozornosť. Naopak, prehlasujú ju znovu a znovu.

Na Letnice Peter opisuje Krista ako „muža, od Boha pred vami presláveného“ (Skutky 2:22). Posmievajúcich sa intelektuálov v Atenách uisťuje Pavol, že Boh „ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravodlivosti v *osobe muža*, ktorého určil *nato*“ (Skutky 17:31). Veriacim v Korinte odovzdáva ten istý apoštol učenie, že „*skrze človeka... zmŕtvychvstanie mŕtvych*“ (1. Korintským 15:21). Na iných miestach sa o Ježišovi hovorí jednoducho ako o „tomto človekovi“ (Lukáš 23:47; Ján 7:46). Skutočné človečenstvo Pána Ježiša Krista

bolo neoddeliteľnou súčasťou posolstva evanjelia, ktoré kázali apoštolovia.

Vo svetle toho, čo sme sa naučili, musíme chápať tie texty, ktoré spomínajú, že Kristus prišiel „v tele“, nielen ako tvrdenia o tom, že mal ľudské telo, ale že si prisvojil skutočnú ľudskú prirodzenosť v jej úplnosti. Toto je najväčšie tajomstvo vtelenia. „Slovo sa stalo telom“ (Ján 1:14); „Boh zjavený v tele“ (1. Timoteovi 3:16); „Ježiš Kristus, prišlý v tele“ (1. Jána 4:2); „Teda keď deti stali sa účastníkmi tela a krvi, tak aj on podobným spôsobom stal sa účastným toho istého“ (Židom 2:14).

Akékoľvek popretie tejto pravdy znamená heréziu. Tí, ktorí zapierajú skutočné človečenstvo Pána Ježiša Krista, sú práve takými nepriateľmi jeho evanjelia, ako tí, ktorí zapierajú jeho božstvo. Tento bod Nová zmluva zdôrazňuje s najväčším dôrazom (viď 1. Jána 2:22–25; 4:1–6; 5:12; 2. Jána 7:9–11). „Každý duch, ktorý nevyznáva Ježiša Krista, prišlého v tele, nie je z Boha, a to je ten *duch* antikristov, o ktorom *duchu* ste počuli, že príde, a je už aj teraz na svete“ (1. Jánov 4:3).

Sviecou tela je oko

Ľudské oko je úžasným, mimoriadne zložitým nástrojom, čo jasne vypovedá o múdrosti nášho Stvoriteľa. Avšak v úryvku, ktorým sa teraz budeme zaoberať, Ježiš hovorí, že okrem fyzického nástroja (oka) máme na to, aby sme videli, ešte jeden nástroj navyše. Čo by ním vlastne malo byť?

„Sviecou tela je oko. Keby teda bolo tvoje oko prosté, celé tvoje telo bude svetlé; ale keby bolo tvoje oko zlé, celé tvoje telo bude tmavé. Ak teda svetlo, ktoré je v tebe, je tmou, aká veľká bude sama tma?“

Matúš 6:22-23

Význam týchto Ježišových slov nemusí byť hneď zrejmý. Čo má na mysli, keď hovorí „*Sviecou tela je oko*“ a „*svetlo, ktoré je v tebe, je tmou*“? Očividne používa obrazný jazyk, aby vyjadril duchovnú pravdu. Preto sa najskôr vynasnažím vysvetliť, aký je doslovný význam týchto slov. Potom sa pokúsím vyvodit' duchovnú pravdu, ktorú chce Ježiš vyjadriť.

V prvom rade, v akom kontexte môžeme tvrdiť, že sviecou tela je oko? Samozrejme nie v tom, že by oko bolo nejakým spôsobom zdrojom svetla. Skôr v tom, že keď svetlo dopadne do oka zvonka, tak dokážeme vidieť a vďaka videniu získavame informácie, ktoré potrebujeme, aby sme mohli konať. Tak napríklad, ak kráčame krajinou a zbadáme mláku, môžeme sa jej vyhnúť. Ak jeme a niekto nám podáva jedlo, vidíme ho, natiahneme ruku a vezmeme si ho. Alebo ak pracujeme v kancelárii a niekto nám dá dokument, môžeme ho prečítať a rozhodnúť sa, ako konať. Počas dňa mnohokrát, keď naše oči niečo uvidia, následne okamžite posielajú správu do mozgu, aby ostatné časti tela mohli vykonať primeranú činnosť. Takýmto spôsobom môžeme oči vnímať ako sviecu nášho tela.

Ježiš ďalej pokračuje „... *ale keby bolo tvoje oko zlé, celé tvoje telo bude tmavé.*“ Inými slovami, ak si predstavíme, že sú naše oči choré, aký vplyv to bude mať na celé naše telo? Bude to znamenať, že oči sa už viac nebudú správať ako svieca, už viac nebudú posielat' jasné správy do mozgu a iných častí tela, následkom čoho zostanú v tme. Už viac nebudú schopné reagovať na situácie, ako by mali, pretože nebudú vedieť, čo sa deje. Očná choroba určite obmedzí schopnosť

viest' bežný život a mimovoľne môže priviesť do nebezpečných situácií.

Ak je toto doslovný význam Ježišových slov, aké je potom duchovné ponaučenie, ktoré nám chce dať? Čo je okom duše, ducha človeka? Väčšina biblických komentátorov považuje za oko duše myseľ človeka.

Pokúsme sa pochopiť spojitosť medzi fyzickým okom a ľudskou myslou. Tak ako naše fyzické oči osvetľujú našu fyzickú existenciu a pomáhajú nám udržiavať kontakt s okolím, rovnako aj duchovné oko, myseľ, osvecuje náš vnútorný život, vedie nás morálne i duchovne a umožňuje nám mať vzťah s Bohom v nebesiach. V akom zmysle môže naše duchovné oko, naša myseľ, ochorieť? Ak uchopíme tento verš v kontexte, myslím, že nám to bude jasné. Ježiš práve hovoril o ľuďoch, ktorí si zhromažďujú poklady skôr na zemi ako v nebi. Takíto ľudia uvažujú v materiálnych hraniciach, myslia na veci tohto života a upriamujú na ne svoje srdcia. A tak Ježiš hovorí, že ak je vaša myseľ, vaša túžba zameraná iba na tento život a na veci pozemského života, potom je vaša myseľ chorá. Vaše videnie je hmlisté a skreslené, nevidíte veci v ich skutočných súvislostiach. Výsledkom bude, že svoj život budete žiť v tme alebo hmle.

Kedy je oko duše (alebo teda myseľ) zdravé? Odpoveď na túto otázku opäť vyplýva z kontextu nášho verša. „*Neshromažďujte si poklady na zemi; ale si zhromažďujte poklady v nebi,*“ hovorí Ježiš. Inými slovami, myseľ je zdravá vtedy, keď je zameraná na záležitosti neba, keď človek uprednostňuje a dáva na prvé miesto v rebríčku svojich hodnôt skutočnosti neba. Ak prvoradým

záujmom vo vašom živote budú záležitosti večnosti a to, aby ste tešili Boha každým spôsobom, vtedy uvidíte veci v ich správnom pomere, v správnom svetle. Pochopíte, že záležitosti večnosti sú skutočne dôležité. Vo svetle večnosti nezáleží na tom, či sme alebo nie sme bohatí, alebo úspešní, alebo fyzicky zdraví v tomto živote. Nezdravé oko nefunguje; nemôže vidieť, o koľko je dôležitejšie, aby sme boli bohatí v nebeských veciach, ako mať hojnosť v tomto svete.

A teraz stručne zhrniem niektoré myšlienky, o ktorých sme uvažovali. Ľudské oko je ako svieca tela; očami vidíme veci také, aké sú v skutočnosti a podľa toho konáme. Ak je však naše oko choré, všetko je skreslené a nemáme jasnú predstavu o tom, čo je okolo nás. Podobne je to aj s myslou, ktorá je sviecou duše. Keď je naša myseľ zameraná na skutočnosti večnosti, vidíme veci jasne a veciam tohto sveta prisudzujeme ich skutočnú hodnotu.

Ak sú naše mysle zamerané na veci tohto sveta a pozemského života, na všetko pozeráme skreslene. Namiesto toho, aby sme boli osvecovaní, sa naše duše nachádzajú v temnote a nevedujeme si duchovné skutočnosti.

V tejto súvislosti si vypočujme poučenie apoštola Pavla, ktoré napísal kresťanom do zboru vo Filipách. „*A ostatne, bratia, všetko, čo je pravdivé, čo je počestné, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté, čo je ľúbe, čo je dobropovestné, ak je nejaká ctnosť a ak nejaká chvála, o tom*

premýšľajte.“ Spomenuté vlastnosti sú známkami zdravej mysle, pretože len takáto myseľ je zameraná na veci, ktoré potešujú a ctia Boha.

Hoci slová, nad ktorými sme uvažovali, sú povzbudením pre skutočných veriacich, majú aj určité využitie u tých, ktorí ešte nie sú zmierení s Bohom. Priateľu, ktokoľvek si a čokoľvek si zažil vo svojom živote, ak nemáš správny vzťah s Bohom, tak potom musím povedať, že tvoje oči sú chronický choré. Tvoja myseľ je zatemnená, takže nie si schopný vnímať duchovné skutočnosti. Apoštol Pavol vyjadruje tento stav v liste do zboru v Efeze: „*zatemnení v rozume súc odcudzení životu Božiemu pre nevedomosť, ktorá je v nich, pre zatvrdenie ich srdca.*“ Aký je teda liek na túto vážnu chorobu očí? Čo robiť, aby človek začal vidieť veci jasne a v správnom pomere?

Všimnime si, ako Pavol spája dve veci: „*zatemnení v rozume súc odcudzení životu Božiemu.*“ Je potrebné zmierenie. Potrebuješ hľadať Boha a prosiť ho, aby ťa vrátil naspäť k sebe. Toto sa stalo možným vďaka obeti Ježiša Krista na kríži. Skrze pokánie a vieru v Spasiteľa sa môžeš zmieriť s Bohom. Keď sa tak stane, choroba očí bude uzdravená a ty začneš vidieť veci v ich správnom pomere, správnom svetle. Tvoje srdce bude zamerané na Krista, tvojho Spasiteľa. A nebo sa stane pre teba skutočným domovom a všetko, čo ponúka tento svet, sa stane oveľa menej dôležitým.

Michael Steedman

Zošli svoje svetlo a svoju pravdu, to nech ma vedie a dovedie na vrch tvojej svätosti a do tvojich príbytkov

Žalm 43:3

Viera v zaslúbenia

...a [Abrahám] súc cele istý toho, že to, čo [Boh] zaslúbil, je mocný aj učiniť

Rímskym 4:21

Vierou [Abrahám] pohostínil v zemi zaslúbenia ako v cudzej
a býval v stánoch s Izákom a Jakobom,
so spoludedičmi toho istého zaslúbenia.

Židom 11:9

Abraháмова viera je viera v zaslúbenia. Spolu s veriacim Abrahámom aj my, veriaci v evanjelium Ježiša Krista, môžeme spoľahlivo veriť, že Boh dodrží svoje zaslúbenia dané v Ježišovi Kristovi. On celkom iste uskutoční to, čo zaslúbil. Preukázal to mnohokrát. Má moc vzkriesiť z mŕtvych a stvoriť niečo z ničoho (1. Mojžišova 1).

Keď čítame alebo počujeme, že niekto niečo slúbil, rozumieme tým, že povedal alebo prehlásil (obyčajne verejne) niečo, čo sa vzťahuje k budúcnosti. Pod sľubom či zaslúbením rozumieme teda výrok, tvrdenie, prehlásenie, ktoré sa vzťahuje k budúcnosti a predstavuje záväzok sľubujúceho voči prijímateľovi/prijímateľom sľubu. Prehlásenie (sľub, zaslúbenie) môže obsahovať uistenie o budúcom čine, počinaní, konaní jednej strany. Môže to byť slávnostné prehlásenie o niečom, čo sa týka vzájomného, i keď nie nutne rovnocenného vzťahu – takto to nachádzame predovšetkým v biblických zmluvách („A potom sa stane, že vylejem svojho Ducha na každé telo...“ – Joel 2:28).

Sľub a zaslúbenie

V Písme sa o prehláseniach vo vzťahu k budúcnosti používajú dva významovo veľmi blízke výrazy: *sľub* a *zaslúbenie*.

Sľub: Slovo sľub sa obvykle používa v prípade vyhlásenia záväzku človeka voči Bohu:

„Mám na sebe, Bože, tebe dané sľuby...“
(Žalm 56:13),

„Sľubujte Hospodinovi, svojmu Bohu,
sľuby a plňte ich...“ (Žalm 76:12).

Keď človek dáva sľub, či už Bohu, alebo človeku, niet v ňom nijakej záruky o jeho splnení. Keď však sľub dal, je ním zaviazaný – preto aj žalmista vyzýva nielen sľubovať, ale sľuby aj plniť.

Zaslúbenie: Slovo *zaslúbenie* sa používa pri Božom prehlásení budúceho dobrého voči človeku, ktoré zároveň znamená aj jeho splnenie. To, čo zaslubuje Hospodin, sa aj naplní. To, čo vysloví, sa aj stane (Títovi 1:2).

Na Božie zaslúbenie je spoľahnutie jednak preto, že to, čo Hospodin zaslúbil, má moc aj splniť (Rímskym 4:21). A tiež aj preto, že náš Boh je pravdivý a verný Boh a je na neho spoľahnutie (1. Jánov 5:20; 2. Timoteovi 2:13). On svoje slovo vždy dodrží. Takto to čítame v Písme aj v súvislosti s Abrahámom (Rímskym 4:21).

Pritom, v porovnaní so *sľubom*, akoby sa výrazom *zaslúbenie* poukazovalo

na slávnostný a zaväzujúci charakter, vážnosť a dôležitosť toho, čo je prehlásené vo vzťahu k budúcnosti, vo vzťahu k budúcemu Božiemu dobru. Zaslúbenia sa vzťahujú na Mesiáša (Spasiteľa) a spasenie. Zaslúbeniami Boh vyhlasoval a uskutočňuje svoj spasiteľný plán (Skutky 26:6), ktorý sa naplnil a plní (až) v Ježišovi Kristovi z Nazareta (Skutky 13:23), v jeho smrti a vzkriesení (Skutky 13:32; Rímskym 4:25) a oslávení (Skutky 3:13; Židom 5:5).

Dôležitosť Božích vyhlásení (zaslúbení) o budúcich skutočnostiach zvlášť vyniká v súvislosti so zákonom. Otázku vzťahu zákona a zaslúbenia, ľudského snaženia/konania a Božej milosti vy-

svetľuje Svätý Duch prostredníctvom apoštola Pavla hlavne v Liste Rímskym v kapitole 4 a v Liste Galatským kapitole 3. Čítame v nich, že splnenie všetkých zaslúbení bolo (a je) viazané len a len na Božiu moc a na jeho (Božie) milostivé mocné konanie (Rímskym 4:21), a nie na Zákon (Rímskym 4:13). Zákon a zaslúbenia sa navzájom vylučujú (Rímskym 4:14). Keby ktokoľvek chcel na seba vzťahovať zaslúbenia plnením Zákona, dosiahol by pravý opak, lebo Zákon vyvoláva Boží hnev proti všetkým, ktorí ho nezachovávajú v každom jednom bode (prikázaní). Ak sa zaslúbenia majú stať skutočnosťou v živote človeka, musia byť oddelené od

akéhokolvek ľudského konania – zaslúbenia sa prijímajú len samotnou vierou. Je to tak, že sú to zaslúbenia, ich veľkosť a spoľahlivosť, ktoré majú formovať a formujú život veriaceho v Ježiša Krista. Naplnenie (uskutočnenie) zaslúbení nie je postavené na ľudskom konaní, ale na Božej milosti a vernosti, ako to vidíme aj v živote Abraháma (pozri článok *Abrahámove zlyhania, Solas 28*, jeseň 2015, str. 15-18).

Zákon nie je schopný dať človeku život (Galatským 3:21). Plnil len úlohu pestúna vedúceho nás ku Kristovi; mal prípravnú úlohu – mal ukázať, že Boh vyžaduje dokonalé naplnenie Zákona, a že my sme toho nie schopní, lebo sme „zavretí pod hriechom“. Zákon mal ukázať, že sme odkázaní len na spásu z milosti skrze vieru na základe Božích zaslúbení (Galatským 3:22-25).

Zákon nebol proti zaslúbeniam, ale nedokázal docieľiť to, čo dokázali zaslúbenia skrze vieru. Skôr ako prišla viera v evanjelium uskutočneného a dokončeného vykupiteľského diela Ježiša Krista na kríži, bol človek strážený pod zákonom – zavretý s určením pre vieru.

To však neznamená, že ľudia pred príchodom Spasiteľa neboli spasení z viery v zaslúbenia. Zaslúbenia a abrahámovská viera predchádzajú Mojžišov zákon. Abrahámovská zmluva je zmluva povahy milosti a predchádza zmluvne daný Mojžišov zákon. Príchod Zákona nezrušil zmluvu milosti uzavretú s Abrahámom a jeho semenom (Galatským 3:15-17). Zákon bol daný ako pestún, kým sú dediči nedospelí (Galatským 4:1-7). Zaslúbenia a ich naplnenie nie sú viazané na Zákon, ale naopak, vychádzajú z Božej milosti a iba

s ňou sú nerozlučne spojené („*Lebo ak je dedičstvo za zákona, potom už nie viacej zo zaslúbenia. No, Abrahámovi daroval Boh z milosti skrze zaslúbenie.*“ – Galatským 3:18). Všetky zaslúbenia – ako starozákonné, tak aj novozákonné – sú prejavom Božej milosti a sú dané len z Božej milosti.

Veriaci v evanjelium žijú dnes v dobe napĺňania starozákonných zaslúbení (Rímskym 4:23-24). Pritom poznamenáme, že v tomto článku sa nedotýkame zaslúbenia, ktoré sa tiahne celým Starým zákonom, a tým je zaslúbenie Spasiteľa (Mesiáša, Vykupiteľa – Genezis 3:15; 5. Mojžišova 18:15 a 18; Izaiáš 7:14), ale sa sústreďujeme na zaslúbenia týkajúce sa spásy a Novej zmluvy.

Kto je prijímateľom (dedičom) Božích zaslúbení?

Je to Abrahám a jeho semeno (Rímskym 4:13 a 16). Židia dostali rozličné zaslúbenia týkajúce sa mesiášskej spásy (Rímskym 9:4), kým pohania boli cudzí zmluvám zaslúbenia, bez nádeje a bez Boha na svete (Efezským 2:12). Spasiteľ mal prísť z Izraela, preto sa Ježiš musel stať Židom, služobníkom obriezky, aby potvrdil zaslúbenia dané otcom (Rímskym 15:8). Zaslúbenia dostal Abrahám a jeho potomstvo (potomkovia). Len tí Abrahámovi potomkovia, ktorí mali abrahámovskú vieru, sú skutočne aj príjemcami (dedičmi) zaslúbení. Boh zvláštnym spôsobom jednal so Židmi (izraelským národom), Abrahámovými telesnými potomkami, ktorí niesli znamenie obriezky na tele – ako s oddeleným národom. Národ Izraela je opísaný ako Boží ľud. Pre toto zvláštne Božie jednanie s nimi sú opísaní ako tí, ktorým

boli dané zaslúbenia (Rímskym 9:4). Avšak nie všetci z nich sú aj skutočne príjemcami (dedičmi) zaslúbení, ale len tí z nich, ktorí mali abrahámovskú vieru. Nie celý Izrael (Izrael ako etnikum) je skutočný Boží ľud, ale len niektorí z nich (ostatok), len tí, ktorí mali abrahámovskú vieru. To je v Božom slove opísané takto: „*Lebo nie všetci, ktorí sú z Izraela, sú Izraelom*“ (Rímskym 9:6). Nie všetci telesní potomkovia Abraháma sú zaslúbeným semenom, na ktoré sa vzťahujú zaslúbenia: „*ani preto, že sú semä Abrahámovo, nie sú všetci deťmi, ale: V Izákovi sa ti bude volať semä, to jest, nie deti tela sú deťmi Božími, ale deti zaslúbenia počítajú sa za semä*“ (Rímskym 9:7-8). Skutočným Božím ľuďom je len tá časť izraelského národa, ktorá má abrahámovskú vieru; tí, ktorí sú nazvaní „ostatkom“. Len zostatok z Izraela je skutočným príjemcom zaslúbení daných Abrahámovi: „*Keby bol počet synov Izraelových ako piesok mora, len zostatok bude spasený*“ (Rímskym 9:27 a 29). A do tohto Božieho ľudu sú vštepení veriaci v evanjelium z pohanov.

Židia boli ako etnikum, ako zvláštny Boží národ, príjemcami zaslúbení v tom zmysle, že im boli zaslúbenia oznámené a dané na to, aby im verili. Od Židov sa mala známosť zaslúbení a spása skrze vieru v ne rozšíriť k ostatným národom. V tomto však Židia zlyhali. Namiesto spásy skrze vieru v zaslúbenia stroskotali na snahe byť spasení skrze zákon (Rímskym 10). Narazili na kameň úrazu a skalu pohoršenia (Rímskym 9:31-33). Rovnako aj v súčasnosti na tomto kameni stroskotajú všetci, ktorí chcú prísť k Bohu na základe vlastnej spravodlivosti (Rímskym 10:3). Tam, kde Izrael

zlyhal vo zvestovaní zaslúbení a viery, nezlyhala Božia milosť. Boh si povolal za svoj ľud národ, ktorý nebol národom, nebol Božím ľuďom (Rímskym 9:30). Pohanovia, ktorí uverili v Ježiša Krista, sa stali deťmi Božími, aj deťmi Abrahámovými, dedičmi, a tak príjemcami zaslúbení daných Abrahámovi (Rímskym 4 a Galatským 3). Abrahám je ich otec viery (Rímskym 4:11-12). To je dôvod, prečo Písmo oznamuje, že *sú pohania spoludedičmi a spolutelom a spoluúčastníkmi jeho [Božieho] zaslúbenia v Kristu Ježišovi skrze evanjelium* (Efezským 3:6). Zaslúbenia predtým dané Izraelu sa teraz v Kristu Ježišovi stali prístupné aj pohanom skrze vieru v evanjelium.

Podľa Listu Galatským 3:16 skutočným prijímateľom (dedičom) zaslúbení je jeden potomok (v jednotnom čísle) z Abrahámovho potomstva (*semeno* v jednotnom čísle) – a tým je Kristus („*A zaslúbenia boli povedané Abrahámovi a jeho semenu. Nehovorí: I semenám, ako keby ich bolo mnoho, ale hovorí ako o jednom: I tvojmu semenu, ktorým je Kristus.*“). On, Kristus, je skutočný jeden univerzálny dedič zaslúbení a následne po ňom a len v ňom každý ten, kto si obliekol Krista (Galatským 3:27), kto je v Kristu Ježišovi (1. Korintským 1:30; Galatským 3:28) – kto patrí Kristovi, ten je potomok Abrahámov a dedič podľa zaslúbenia (Galatským 3:29).

Cieľ a obsah zaslúbení

Konečným cieľom zaslúbení je mesiášske spasenie človeka, spasenie z milosti skrze vieru v jediného prostredníka, ktorým je Ježiš Kristus z Nazareta (Rímskym 9:15, 15:8 a 9 – tieto verše hovoria: *Boh sa zmiluje*).

Obsahom zaslúbení je všetko to, čo Boh udelí veriacemu v jeho Syna, ktorého poslal milujúci Otec, aby bol prostredníctvom neho spasený každý, kto verí v neho. Je to všetko to, čo môžeme zahrnúť pod pojem *spása*.

Z toho, čo je zaslúbené, na prvom mieste je potrebné uviesť dávno zaslúbeného Svätého Ducha (Joel 2:28; Skutky 1:4, 2:17; Galatským 3:14; Efezským 2:18): „*aby na pohanov prešlo v Kristu Ježišovi požehnanie Abrahámovo, aby sme dostali zaslúbenie Ducha skrze vieru*“. O tomto zaslúbení hovoril aj Ježiš (Ján 7:38-39, 14:16-17, 16:13-14) a pri svojom odchode k Otcovi prikázal svojim apoštolom, aby čakali na zaslúbeného Ducha (Skutky 1:4-5).

Predmetom zaslúbení je ďalej *dedičstvo* (Rímskym 4:13; Galatským 3:18 a 29; Židom 6:17-18). Prijemcami zaslúbení (dedičstva) sa stávajú tí, ktorí sú spravodliví z viery (Rímskym 3:21-22, 9:30; Galatským 3:21). Dedičstvom je *nový život/večný život* (Matúš 19:29; Ján 3:15-16; 20:31; Kolosenským 3:3-4). Dediči sa stávajú synmi Božími, získavajú *synovstvo* (Rímskym 8:23; Galatským 4:5), *účasť na božskej prirodzenosti* (2. Petrov 1:4) a *prebývanie a vládu vo večnom kráľovstve Ježiša Krista* (Matúš 25:34; Jakub 2:5; 2. Petrov 1:11) a ďalšie iné. Preto môžeme hovoriť o zaslúbeniach v množnom čísle.

Všetky starozákonné zaslúbenia dané Abrahámovi, Izákovi, Jákobovi, Mojžišovi, Dávidovi a ostatným v prorokoch sú naplnené v Ježišovi Kristovi z Nazareta. V ňom sa všetky zaslúbenia, koľkokoľvek ich je, stali skutočnosťou: „*Lebo Syn Boží, Ježiš Kristus, ktorý bol skrze nás medzi vami kázaný... nebol áno*

a nie, ale bolo áno a v ňom. Lebo všetky zaslúbenia Božie, koľko ich je, sú v ňom áno a preto aj skrze neho amen, Bohu na slávu...“ (2. Korintským 1:19-20), „*Ktorý to neušetril vlastného Syna, ale ho ta dal za nás za všetkých, ako by nám s ním potom i všetkého nedaroval!?*“ (Rímskym 8:32, pozri tiež 15:8 a 9), „*aby na pohanov prešlo v Kristu Ježišovi požehnanie Abrahámovo...“* (Galatským 3:14).

Pretože všetky zaslúbenia sú v Ježišovi Kristovi z Nazareta, viera v zaslúbenia je súčasne aj vierou v Ježiša Krista a jeho evanjelium. Rovnako tak aj viera v Ježiša Krista a jeho evanjelium, je súčasne aj vierou v zaslúbenia. Pretože všetky zaslúbenia sú v Ježišovi Kristovi a nie mimo neho a nie v nikom inom, aj z tohto dôvodu si môžeme byť istí, že jediným Spasiteľom (2. Timoteovi 1:8-10; Títovi 2:13-14), jediným prostredníkom medzi Bohom a ľuďmi (1. Timoteovi 2:5) je Ježiš Kristus z Nazareta, ktorý jediný nás vykúpil od každej nepravosti (Títovi 2:14).

V dare Svätého Ducha sa zaslúbenia stali skutočnosťou v živote každého veriaceho v evanjelium. Práve vyliatie Svätého Ducha je znamením a potvrdením splneného zaslúbenia zoslania Spasiteľa (Mesiáša), ktorým je Ježiš Kristus z Nazareta (Abrahámovo semeno v j. č. – Galatským 3:16-17; Skutky 2:33). Ním, dávno zaslúbeným Duchom (Joel 2:28), sú veriaci zapečatení v Ježišovi Kristovi (Efezským 1:12-13, 4:30; 2. Korintským 1:20-21). Dar Svätého Ducha je prvotinou (Rímskym 8:23) a závdavkom (2. Korintským 1:22 a 5:5; Efezským 1:14) konečného nadobudnutia plnosti všetkých Božích zaslúbení v Ježišovi Kristovi, Božom Synovi.

Všetky Božie zaslúbenia sú súčasťou Božieho plánu spasenia a všetky sa v plnosti naplnia (zrealizujú) pri druhom príchode Pána Ježiša Krista a v novom nebi a novej zemi. Konečné naplnenie zaslúbení teda ešte len príde (Židom 10:36-37). Otcovia viery umierali vo viere bez toho, aby dostali, čo im bolo zaslúbené. Len zďaleka to videli, uvítali a vyznávali, že sú len cudzincami a pútnikmi na zemi (Židom 11:13 a 39).

Zaslúbenie lepšej zmluvy, ako bola tá prvá (prostredníctvom Mojžiša), danej skrze prorokov sa v starozákonnej dobe nenaplnilo. Až v Ježišovi Kristovi prišiel prostredník lepšej zmluvy, a tým aj lepších zaslúbení (Židom 8:6; Jeremiáš 31:31-34). Písmo otvorene neuvádza, v čom spočívajú lepšie zaslúbenia, ale všeobecne sa predpokladá, že ide o zaslúbenie dané skrze proroka Jeremiáša (31. kapitola) a zopakované v Liste Židom (8:8-12): *zákon napísaný na srdce, dokonalé poznanie Boha a spoločenstvo s Bohom, úplné odpustenie hriechov.*

Stará zmluva nezabezpečovala úplné odpustenie hriechov. Svedčí o tom aj to, že veľkňaz podľa Áronovho poriadku opakovane každý rok prinášal obete za svoje hriechy a za hriechy ľudu (Židom 9:25). Nová zmluva (závet), potvrdená smrťou Ježiša Krista (Židom 9:15-19), toto odpustenie jeho obeťou priniesla raz a navždy a pre veriacich v neho sa stala skutočnosťou v ich živote („... Ale

teraz pri skonaní vekov zjavil sa raz navždy na odstránenie hriechu svojou obeťou.“ – Židom 9:26; *„Kristus, raz obetovaný tým cieľom, aby vyniesol hriechy mnohých na kríž...“* – Židom 9:28; *„a na ich hriechy a na ich nepravosti viacej nikdy nespomeniem. A kde je toho odpustenie, tam viacej netreba obeti za hriech.“* – Židom 10:17-18).

Smrť Ježiša Krista zabezpečila konečné splnenie všetkých zaslúbení, ku ktorému ešte len príde pri jeho druhom príchode, ktorý sa neodvolateľne približuje. Preto neochabujte a *neodhodte svojej smelej dôvery, ktorá má veľkú odplatu* (Židom 10:35), ale *posilnite opustené ruky a zomdlené kolená vzpriamte* (Židom 12:12), *lebo je verný ten, ktorý zaslúbil* (Židom 10:23). Božím rozhodnutím a zámerom je učiniť dedičov zaslúbenia súpodobnými obrazu jeho Syna (Rímskym 8:29).

Božia vôľa uskutočniť zaslúbenia je nezmeniteľná. Boh ich nielen zaslúbil, čo samo o sebe je plne dostatočné, ale navyše ešte aj potvrdil prisahou (Genesis 15:18, 22:16, Židom 6:13+18). To by malo posilňovať vo viere a trpezlivosti všetkých veriacich v evanjelium Ježiša Krista tak, ako kedysi upevňovalo Abraháma, a v dnešnej dobe najmä preto, lebo sme už *ochutnali dobré slovo Božie a rôzne moci budúceho veku* (Židom 6:5).

Drahoslav Vajda

Milí čitatelia!

Na nasledujúcich ôsmych stranách (str. 17-24) je umiestnený *Celoročný plán čítania Biblie*. Môžete si ho opatrne z výtlaku vybrať a používať pri každodennom systematickom čítaní Božieho slova.

Vezmi a čítaj

Celoročný plán čítania Biblie

Autor: Marian Riška

Označenie biblických kníh:

Knihy Starého zákona

1. M (1. Mojžišova)	Kaz (Kazateľ)
2. M (2. Mojžišova)	PŠ (Pieseň Šalamúnova/Veľpieseň)
3. M (3. Mojžišova)	Iz (Izaiáš)
4. M (4. Mojžišova)	Jer (Jeremiáš)
5. M (5. Mojžišova)	Pl (Plač Jeremiášov/Žalospevy)
Joz (Józuova)	Ez (Ezechiel)
Sdc (Sudcov)	Da (Daniel)
Rút (Rút)	Hoz (Hozeáš/Ozeáš)
1. Sam (1. Samuelova)	Joel (Joel)
2. Sam (2. Samuelova)	Am (Ámos)
1. Kr (1. Kráľov)	Ob (Obadiáš/Abadiáš)
2. Kr (2. Kráľov)	Jon (Jonáš)
1. Krn (1. Kroník/1. Paralipomenon)	Mi (Micheáš)
2. Krn (2. Kroník/2. Paralipomenon)	Na (Náhum)
Ezd (Ezdráš)	Hab (Habakuk/Abakuk)
Neh (Nehemiáš)	Sof (Sofoniáš)
Est (Ester)	Hag (Haggeus/Aggeus)
Jób (Jób)	Za (Zachariáš)
Ž (Žalmy)	Mal (Malachiáš).
Pr (Príslovia)	

Knihy Nového zákona

Mt (Matúš)	Ef (Efezkým)	Žd (Židom),
Mk (Marek)	Fil (Filipským)	Jk (Jakobov)
Lk (Lukáš)	Kol (Kolosenským)	1. Pt (1. Petrov)
Jn (Ján)	1. Tes (1. Tesalonickým)	2. Pt (2. Petrov)
Sk (Skutky apoštolov)	2. Tes (2. Tesalonickým),	1. Jn (1. Jánov)
Rm (Rímskym)	1. Tim (1. Timoteovi)	2. Jn (2. Jánov)
1. Kor (1. Korinským)	2. Tim (2. Timoteovi)	3. Jn (3. Jánov)
2. Kor (2. Korinským)	Tit (Titovi)	Júda (Júdog)
Ga (Galatským)	Flm (Filemonovi)	Zj (Zjavenie)

Január			
1.	Ž 1	Mt 1	1.M 1-2
2.	Ž 2	Mt 2	1.M 3-4
3.	Ž 3	Mt 3	1.M 5-6
4.	Ž 4	Mt 4	1.M 7-8
5.	Ž 5	Mt 5	1.M 9-10
6.	Ž 6	Mt 6	1.M 11-12
7.	Ž 7	Mt 7	1.M 13-14
8.	Ž 8	Mt 8	1.M 15-16
9.	Ž 9	Mt 9	1.M 17-18
10.	Ž 10	Mt 10	1.M 19-20
11.	Ž 11	Mt 11	1.M 21-22
12.	Ž 12	Mt 12	1.M 23-24
13.	Ž 13	Mt 13	1.M 25-26
14.	Ž 14	Mt 13	1.M 27-28
15.	Ž 15	Mt 14	1.M 29-30
16.	Ž 16	Mt 15	1.M 31-32
17.	Ž 17	Mt 16	1.M 33-34
18.	Ž 18	Mt 17	1.M 35-36
19.	Ž 19	Mt 18	1.M 37-38
20.	Ž 20	Mt 19	1.M 39-40
21.	Ž 21	Mt 20	1.M 41-42
22.	Ž 22	Mt 21	1.M 43-44
23.	Ž 23	Mt 22	1.M 45-46
24.	Ž 24	Mt 23	1.M 47-48
25.	Ž 25	Mt 24	1.M 49-50
26.	Ž 26	Mt 25	2.M 1-2
27.	Ž 27	Mt 26	2.M 3-4
28.	Ž 28	Mt 26	2.M 5-6
29.	Ž 29	Mt 27	2.M 7-8
30.	Ž 30	Mt 27	2.M 9-10
31.	Ž 31	Mt 28	2.M 11-12

Február			
1.	Ž 32	Rm 1	2.M 13-14
2.	Ž 33	Rm 2	2.M 15-16
3.	Ž 34	Rm 3	2.M 17-18
4.	Ž 35	Rm 4	2.M 19-20
5.	Ž 36	Rm 5	2.M 21-22
6.	Ž 37	Rm 6	2.M 23-24
7.	Ž 38	Rm 7	2.M 25-26
8.	Ž 39	Rm 8	2.M 27-28
9.	Ž 40	Rm 9	2.M 29-30
10.	Ž 41	Rm 10	2.M 31-32
11.	Ž 42	Rm 11	2.M 33-34
12.	Ž 43	Rm 12	2.M 35-36
13.	Ž 44	Rm 13	2.M 37-38
14.	Ž 45	Rm 14	2.M 39-40
15.	Ž 46	Rm 15	3.M 1-2
16.	Ž 47	Rm 16	3.M 3-4
17.	Ž 48	Ga 1	3.M 5-6
18.	Ž 49	Ga 2	3.M 7-8
19.	Ž 50	Ga 3	3.M 9-10
20.	Ž 51	Ga 4	3.M 11-12
21.	Ž 52	Ga 5	3.M 13-14
22.	Ž 53	Ga 6	3.M 15-16
23.	Ž 54	Ef 1	3.M 17-18
24.	Ž 55	Ef 2	3.M 19-20
25.	Ž 56	Ef 3	3.M 21-22
26.	Ž 57	Ef 4	3.M 23-24
27.	Ž 58	Ef 5	3.M 25-26
28.	Ž 59	Ef 6	3.M 27

Marec			
1.	Ž 60	Mk 1	4.M 1-2
2.	Ž 61	Mk 2	4.M 3-4
3.	Ž 62	Mk 3	4.M 5-6
4.	Ž 63	Mk 4	4.M 7-8
5.	Ž 64	Mk 5	4.M 9-10
6.	Ž 65	Mk 6	4.M 11-12
7.	Ž 66	Mk 6	4.M 13-14
8.	Ž 67	Mk 7	4.M 15-16
9.	Ž 68	Mk 8	4.M 17-18
10.	Ž 69	Mk 9	4.M 19-20
11.	Ž 70	Mk 10	4.M 21-22
12.	Ž 71	Mk 11	4.M 23-24
13.	Ž 72	Mk 12	4.M 25-26
14.	Ž 73	Mk 13	4.M 27-28
15.	Ž 74	Mk 14	4.M 29-30
16.	Ž 75	Mk 14	4.M 31-32
17.	Ž 76	Mk 15	4.M 33-34
18.	Ž 77	Mk 16	4.M 35-36
19.	Ž 78	Žd 1	5.M 1-2
20.	Ž 79	Žd 2	5.M 3-4
21.	Ž 80	Žd 3	5.M 5-6
22.	Ž 81	Žd 4	5.M 7-8
23.	Ž 82	Žd 5	5.M 9-10
24.	Ž 83	Žd 6	5.M 11-12
25.	Ž 84	Žd 7	5.M 13-14
26.	Ž 85	Žd 8	5.M 15-16
27.	Ž 86	Žd 9	5.M 17-18
28.	Ž 87	Žd 10	5.M 19-20
29.	Ž 88	Žd 11	5.M 21-22
30.	Ž 89	Žd 12	5.M 23-24
31.	Ž 90	Žd 13	5.M 25-26

Apríl			
1.	Ž 91	Lk 1	5.M 27-28
2.	Ž 92	Lk 1	5.M 29-30
3.	Ž 93	Lk 2	5.M 31-32
4.	Ž 94	Lk 3	5.M 33-34
5.	Ž 95	Lk 4	Joz 1-2
6.	Ž 96	Lk 5	Joz 3-4
7.	Ž 97	Lk 6	Joz 5-6
8.	Ž 98	Lk 7	Joz 7-8
9.	Ž 99	Lk 8	Joz 9-10
10.	Ž 100	Lk 8	Joz 11-12
11.	Ž 101	Lk 9	Joz 13-14
12.	Ž 102	Lk 9	Joz 15-16
13.	Ž 103	Lk 10	Joz 17-18
14.	Ž 104	Lk 11	Joz 19-20
15.	Ž 105	Lk 12	Joz 21-22
16.	Ž 106	Lk 12	Joz 23-24
17.	Ž 107	Lk 13	Sdc 1-2
18.	Ž 108	Lk 14	Sdc 3-4
19.	Ž 109	Lk 15	Sdc 5-6
20.	Ž 110	Lk 16	Sdc 7-8
21.	Ž 111	Lk 17	Sdc 9-10
22.	Ž 112	Lk 18	Sdc 11-12
23.	Ž 113	Lk 19	Sdc 13-14
24.	Ž 114	Lk 20	Sdc 15-17
25.	Ž 115	Lk 21	Sdc 18-19
26.	Ž 116	Lk 22	Sdc 20-21
27.	Ž 117	Lk 22	Rút 1-2
28.	Ž 118	Lk 23	Rút 3-4
29.	Ž 119	Lk 23	1. Sam 1-2
30.	Ž 119	Lk 24	1. Sam 3-5

Máj			
1.	Ž 119	1. Kor 1	1. Sam 6-7
2.	Ž 120	1. Kor 2	1. Sam 8-9
3.	Ž 121	1. Kor 3	1. Sam 10-11
4.	Ž 122	1. Kor 4	1. Sam 12-13
5.	Ž 123	1. Kor 5	1. Sam 14-15
6.	Ž 124	1. Kor 6	1. Sam 16-17
7.	Ž 125	1. Kor 7	1. Sam 18-19
8.	Ž 126	1. Kor 8	1. Sam 20-21
9.	Ž 127	1. Kor 9	1. Sam 22-23
10.	Ž 128	1. Kor 10	1. Sam 24-25
11.	Ž 129	1. Kor 11	1. Sam 26-27
12.	Ž 130	1. Kor 12	1. Sam 28-29
13.	Ž 131	1. Kor 13	1. Sam 30-31
14.	Ž 132	1. Kor 14	2. Sam 1-2
15.	Ž 133	1. Kor 15	2. Sam 3-4
16.	Ž 134	1. Kor 16	2. Sam 5-6
17.	Ž 135	2. Kor 1	2. Sam 7-8
18.	Ž 136	2. Kor 2	2. Sam 9-10
19.	Ž 137	2. Kor 3	2. Sam 11-12
20.	Ž 138	2. Kor 4	2. Sam 13-14
21.	Ž 139	2. Kor 5	2. Sam 15-16
22.	Ž 140	2. Kor 6	2. Sam 17-18
23.	Ž 141	2. Kor 7	2. Sam 19-20
24.	Ž 142	2. Kor 8	2. Sam 21-22
25.	Ž 143	2. Kor 9	2. Sam 23-24
26.	Ž 144	2. Kor 10	1. Kr 1-2
27.	Ž 145	2. Kor 11	1. Kr 3-4
28.	Ž 146	2. Kor 12	1. Kr 5-6
29.	Ž 147	2. Kor 13	1. Kr 7-8
30.	Ž 148	Fm	1. Kr 9-10
31.	Ž 149	Júda	1. Kr 11-12

Jún			
1.	Ž 150	Jn 1	1. Kr 13-14
2.	Pr 1	Jn 2	1. Kr 15-16
3.	Pr 2	Jn 3	1. Kr 17-18
4.	Pr 3	Jn 4	1. Kr 19-20
5.	Pr 4	Jn 5	1. Kr 21-22
6.	Pr 5	Jn 6	2. Kr 1-3
7.	Pr 6	Jn 6	2. Kr 4-5
8.	Pr 7	Jn 7	2. Kr 6-7
9.	Pr 8	Jn 7	2. Kr 8-9
10.	Pr 9	Jn 8	2. Kr 10-11
11.	Pr 10	Jn 8	2. Kr 12-13
12.	Pr 11	Jn 9	2. Kr 14-15
13.	Pr 12	Jn 10	2. Kr 16-17
14.	Pr 13	Jn 11	2. Kr 18-19
15.	Pr 14	Jn 11	2. Kr 20-21
16.	Pr 15	Jn 12	2. Kr 22-23
17.	Pr 16	Jn 13	2. Kr 24-25
18.	Pr 17	Jn 14	1. Krn 1-2
19.	Pr 18	Jn 15	1. Krn 3-4
20.	Pr 19	Jn 16	1. Krn 5-6
21.	Pr 20	Jn 17	1. Krn 7-8
22.	Pr 21	Jn 18	1. Krn 9-10
23.	Pr 22	Jn 19	1. Krn 11-12
24.	Pr 23	Jn 20	1. Krn 13-15
25.	Pr 24	Jn 21	1. Krn 16-17
26.	Pr 25	Jk 1	1. Krn 18-19
27.	Pr 26	Jk 2	1. Krn 20-21
28.	Pr 27	Jk 3	1. Krn 22-23
29.	Pr 28	Jk 4	1. Krn 24-25
30.	Pr 29	Jk 5	1. Krn 26-27

Júl			
1.	Pr 30	Sk 1	1. Krn 28-29
2.	Pr 31	Sk 2	2. Krn 1-2
3.	Ž 1	Sk 3	2. Krn 3-4
4.	Ž 2	Sk 4	2. Krn 5-6
5.	Ž 3	Sk 5	2. Krn 7-8
6.	Ž 4	Sk 6	2. Krn 9-10
7.	Ž 5	Sk 7	2. Krn 11-12
8.	Ž 6	Sk 7	2. Krn 13-14
9.	Ž 7	Sk 8	2. Krn 15-16
10.	Ž 8	Sk 9	2. Krn 17-18
11.	Ž 9	Sk 10	2. Krn 19-20
12.	Ž 10	Sk 11	2. Krn 21-22
13.	Ž 11	Sk 12	2. Krn 23-24
14.	Ž 12	Sk 13	2. Krn 25-26
15.	Ž 13	Sk 14	2. Krn 27-28
16.	Ž 14	Sk 15	2. Krn 29-30
17.	Ž 15	Sk 16	2. Krn 31-32
18.	Ž 16	Sk 17	2. Krn 33-34
19.	Ž 17	Sk 18	2. Krn 35-36
20.	Ž 18	Sk 19	Ezd 1-2
21.	Ž 19	Sk 20	Ezd 3-4
22.	Ž 20	Sk 21	Ezd 5-6
23.	Ž 21	Sk 22	Ezd 7-8
24.	Ž 22	Sk 23	Ezd 9-10
25.	Ž 23	Sk 24	Neh 1-3
26.	Ž 24	Sk 25	Neh 4-5
27.	Ž 25	Sk 26	Neh 6-7
28.	Ž 26	Sk 27	Neh 8-9
29.	Ž 27	Sk 28	Neh 10-11
30.	Ž 28	2. Jn	Neh 12-13
31.	Ž 29	3. Jn	Est 1-2

August			
1.	Ž 30	Mt 1	Est 3-5
2.	Ž 31	Mt 2	Est 6-8
3.	Ž 32	Mt 3	Est 9-10
4.	Ž 33	Mt 4	Jób 1-2
5.	Ž 34	Mt 5	Jób 3-4
6.	Ž 35	Mt 6	Jób 5-6
7.	Ž 36	Mt 7	Jób 7-8
8.	Ž 37	Mt 8	Jób 9-10
9.	Ž 38	Mt 9	Jób 11-12
10.	Ž 39	Mt 10	Jób 13-14
11.	Ž 40	Mt 11	Jób 15-16
12.	Ž 41	Mt 12	Jób 17-18
13.	Ž 42	Mt 13	Jób 19-20
14.	Ž 43	Mt 13	Jób 21-22
15.	Ž 44	Mt 14	Jób 23-24
16.	Ž 45	Mt 15	Jób 25-26
17.	Ž 46	Mt 16	Jób 27-28
18.	Ž 47	Mt 17	Jób 29-30
19.	Ž 48	Mt 18	Jób 31-32
20.	Ž 49	Mt 19	Jób 33-34
21.	Ž 50	Mt 20	Jób 35-36
22.	Ž 51	Mt 21	Jób 37-38
23.	Ž 52	Mt 22	Jób 39-40
24.	Ž 53	Mt 23	Jób 41-42
25.	Ž 54	Mt 24	Kaz 1-2
26.	Ž 55	Mt 25	Kaz 3-4
27.	Ž 56	Mt 26	Kaz 5-6
28.	Ž 57	Mt 26	Kaz 7-8
29.	Ž 58	Mt 27	Kaz 9-10
30.	Ž 59	Mt 27	Kaz 11-12
31.	Ž 60	Mt 28	PŠ 1-3

September			
1.	Ž 61	1. Tes 1	PŠ 4-6
2.	Ž 62	1. Tes 2	PŠ 7-8
3.	Ž 63	1. Tes 3	Iz 1-2
4.	Ž 64	1. Tes 4	Iz 3-4
5.	Ž 65	1. Tes 5	Iz 5-6
6.	Ž 66	2. Tes 1	Iz 7-8
7.	Ž 67	2. Tes 2	Iz 9-10
8.	Ž 68	2. Tes 3	Iz 11-12
9.	Ž 69	1. Pt 1	Iz 13-14
10.	Ž 70	1. Pt 2	Iz 15-16
11.	Ž 71	1. Pt 3	Iz 17-18
12.	Ž 72	1. Pt 4	Iz 19-20
13.	Ž 73	1. Pt 5	Iz 21-22
14.	Ž 74	2. Pt 1	Iz 23-24
15.	Ž 75	2. Pt 2	Iz 25-26
16.	Ž 76	2. Pt 3	Iz 27-28
17.	Ž 77	1. Tm 1	Iz 29-30
18.	Ž 78	1. Tm 2	Iz 31-32
19.	Ž 79	1. Tm 3	Iz 33-34
20.	Ž 80	1. Tm 4	Iz 35-36
21.	Ž 81	1. Tm 5	Iz 37-38
22.	Ž 82	1. Tm 6	Iz 39-40
23.	Ž 83	2. Tm 1	Iz 41-42
24.	Ž 84	2. Tm 2	Iz 43-44
25.	Ž 85	2. Tm 3	Iz 45-46
26.	Ž 86	2. Tm 4	Iz 47-48
27.	Ž 87	Tít 1	Iz 49-50
28.	Ž 88	Tít 2	Iz 51-52
29.	Ž 89	Tít 3	Iz 53-54
30.	Ž 90	Júda	Iz 55-56

Október			
1.	Ž 91	Mk 1	Iz 57-58
2.	Ž 92	Mk 2	Iz 59-60
3.	Ž 93	Mk 3	Iz 61-62
4.	Ž 94	Mk 4	Iz 63-64
5.	Ž 95	Mk 5	Iz 65-66
6.	Ž 96	Mk 6	Jer 1-2
7.	Ž 97	Mk 6	Jer 3-4
8.	Ž 98	Mk 7	Jer 5-6
9.	Ž 99	Mk 8	Jer 7-8
10.	Ž 100	Mk 9	Jer 9-10
11.	Ž 101	Mk 10	Jer 11-12
12.	Ž 102	Mk 11	Jer 13-14
13.	Ž 103	Mk 12	Jer 15-16
14.	Ž 104	Mk 13	Jer 17-18
15.	Ž 105	Mk 14	Jer 19-20
16.	Ž 106	Mk 14	Jer 21-22
17.	Ž 107	Mk 15	Jer 23-24
18.	Ž 108	Mk 16	Jer 25-26
19.	Ž 109	Fil 1	Jer 27-28
20.	Ž 110	Fil 2	Jer 29-30
21.	Ž 111	Fil 3	Jer 31-32
22.	Ž 112	Fil 4	Jer 33-34
23.	Ž 113	Kol 1	Jer 35-36
24.	Ž 114	Kol 2	Jer 37-38
25.	Ž 115	Kol 3	Jer 39-40
26.	Ž 116	Kol 4	Jer 41-42
27.	Ž 117	1. Jn 1	Jer 43-44
28.	Ž 118	1. Jn 2	Jer 45-46
29.	Ž 119	1. Jn 3	Jer 47-48
30.	Ž 119	1. Jn 4	Jer 49-50
31.	Ž 120	1. Jn 5	Jer 51-52

November			
1.	Ž 121	Jn 1	Pl J 1-2
2.	Ž 122	Jn 2	Pl J 3-5
3.	Ž 123	Jn 3	Ez 1-2
4.	Ž 124	Jn 4	Ez 3-4
5.	Ž 125	Jn 5	Ez 5-6
6.	Ž 126	Jn 6	Ez 7-8
7.	Ž 127	Jn 6	Ez 9-10
8.	Ž 128	Jn 7	Ez 11-12
9.	Ž 129	Jn 7	Ez 13-14
10.	Ž 130	Jn 8	Ez 15-16
11.	Ž 131	Jn 8	Ez 17-18
12.	Ž 132	Jn 9	Ez 19-20
13.	Ž 133	Jn 10	Ez 21-22
14.	Ž 134	Jn 11	Ez 23-24
15.	Ž 135	Jn 11	Ez 25-26
16.	Ž 136	Jn 12	Ez 27-28
17.	Ž 137	Jn 13	Ez 29-30
18.	Ž 138	Jn 14	Ez 31-32
19.	Ž 139	Jn 15	Ez 33-34
20.	Ž 140	Jn 16	Ez 35-36
21.	Ž 141	Jn 17	Ez 37-38
22.	Ž 142	Jn 18	Ez 39-40
23.	Ž 143	Jn 19	Ez 41-42
24.	Ž 144	Jn 20	Ez 43-44
25.	Ž 145	Jn 21	Ez 45-46
26.	Ž 146	Jk 1	Ez 47-48
27.	Ž 147	Jk 2	Da 1-2
28.	Ž 148	Jk 3	Da 3-4
29.	Ž 149	Jk 4	Da 5-6
30.	Ž 150	Jk 5	Da 7-8

December			
1.	Pr 1	Zj 1	Da 9-10
2.	Pr 2	Zj 2	Da 11-12
3.	Pr 3	Zj 3	Hoz 1-2
4.	Pr 4	Zj 4	Hoz 3-4
5.	Pr 5	Zj 5	Hoz 5-6
6.	Pr 6	Zj 6	Hoz 7-8
7.	Pr 7	Zj 7	Hoz 9-10
8.	Pr 8	Zj 8	Hoz 11-12
9.	Pr 9	Zj 9	Hoz 13-14
10.	Pr 10	Zj 10	Joel 1-3
11.	Pr 11	Zj 11	Am 1-2
12.	Pr 12	Zj 12	Am 3-4
13.	Pr 13	Zj 13	Am 5-7
14.	Pr 14	Zj 14	Am 8-9
15.	Pr 15	Zj 15	Ob, Hag 1-2
16.	Pr 16	Zj 16	Jon 1-2
17.	Pr 17	Zj 17	Jon 3-4
18.	Pr 18	Zj 18	Mi 1-3
19.	Pr 19	Zj 19	Mi 4-5
20.	Pr 20	Zj 20	Mi 6-7
21.	Pr 21	Zj 21	Na 1-3
22.	Pr 22	Zj 22	Hab 1-3
23.	Pr 23	Lk 1	Sof 1-3
24.	Pr 24	Lk 1	Za 1-3
25.	Pr 25	Lk 2	Za 4-6
26.	Pr 26	Lk 3	Za 7-8
27.	Pr 27	Lk 4	Za 9-10
28.	Pr 28	Lk 5	Za 11-12
29.	Pr 29	Lk 6	Za 13-14
30.	Pr 30	Lk 7	Mal 1-2
31.	Pr 31	LK 8	Mal 3-4

Kristus, skala nášho spasenia

*Nech vám je teda známe, mužovia bratia, že skrze toho sa vám zvestuje
odpustenie hriechov,*

... v ňom sa ospravedľňuje každý, kto verí.

Skutky 13:38-39

Veľkosť Pána Ježiša Krista je v tom, že žiaden človek, vodca, ani kňaz nie je ustanovený na to, aby sme prostredníctvom neho mohli získať odpustenie hriechov. Je to vždy len a len Kristus, ktorý celé dielo spasenia vykonal od začiatku do konca.

Prečo existuje toľko náboženstiev?

Mnohokrát som si kládol otázku, prečo je na svete tak veľa náboženstiev. Hoci mnohé cirkvi či náboženstvá berú Písmo ako základ svojej viery, nie vždy prijímajú to, čo Boh hovorí. Síce tvrdia, že to je Božie slovo, ktorému veria, ale veria aj jeho obsahu, tomu, čo Boh hovorí, čo nám oznamuje vo svojom slove? Niektoré majú napríklad problém pripustiť reálnu existenciu pekla ako miesta večného utrpenia a zatratenia. Pritom sú v Biblii úplne jasné verše, ktoré o ňom rozprávajú, no ľudia to popierajú. Chcú vidieť Boha ako výlučne dobrého a hovoria, že Boh je láska, a tak nechcú vidieť jeho všetky atribúty. Boh je aj spravodlivý a Boh je aj prísny. A je to Boh, ktorý aj trestá. Myslíme si, že ľudia teraz už nebudú potrestaní?

Pozrime sa späť, čo Boh vykonal, keď odsúdil celý svet potopou. Koľko ľudí sa zachránilo? Osem. A koľko ich bolo vtedy na zemi? Veľa. Ťažko to teraz nejako zrátať, ale celý svet zahynul a iba osem ľudí sa zachránilo, lebo Noach uveril Bohu. Boh potrestal Sodomu a Gomoru. Koľkí z toho mesta odišli? Nakoniec zostali iba traja, ktorí boli zachránení.

Keď ľuďom hovoríme o Božej prísnosti, nechcú veriť tomu, že Boh je prísny a je aj sudca a že je pripravené miesto večného utrpenia – peklo. Miesto, kde je oheň, ktorý nikdy nehasne. Najviac o pekle hovoril sám Pán Ježiš. O mieste, kde sa budú ľudia desiť, kde je večné zúfalstvo, a to všetko preto, že tu je ľudský hriech.

Takto si ľudia všelijako prispôsobujú a účelovo vyberajú verše z Biblie a potom vznikajú rôzne nové učenia a náboženstvá. Je to preto, že nečítajú do hĺbky Božie slovo, ale k svojej myšlienke či názoru si nájdu verše vytrhnuté z kontextu na podporu svojej prevrátenosti.

Príklad nového učenia

V nasledujúcom príklade si povieme, ako to môže fungovať. Keď bol Pán Ježiš na púšti a štyridsať dní sa postil, prišiel k nemu diabol a pokúšal ho. Medzi iným odpovedal Ježiš diablovej otázke (Lukáš 4:8): „*A Ježiš odpovedal a riekol mu: Id' za mnou, satane, lebo je napísané: Hospodini, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jemu samému budeš svätoslúžiť.*“ Pán Ježiš hovorí diablovej *Id' za mnou satane*, teda sa ho snaží odohnať, lebo ho navádza na zlé.

V Matúšovi 16:23 sa píše: „*Ale on sa obrátil (Ježiš) a povedal Petrovi: Idi za mnou, satane; pohoršením si mi, lebo nemyslíš na Božie veci, ale na ľudské.*“ Čo teraz s týmito dvoma veršami? Keby som nemal nič iné iba tieto dva verše, môžem povedať o Petrovi, že má niečo spoločné s diablom? Pán Ježiš nazýva diabla satanom a rovnako nazýva satanom aj Petra. Mohol by som teraz vytvoriť nové učenie? Ved' sa to píše v Biblii. Vidíme, že keď vytrhneme iba dva verše z kontextu a začneme tieto verše považovať za základ svojich úvah, nejde už o Božie učenie, o učenie Ježiša Krista, ale ide o prevrátené učenie človeka. Musíme uvažovať v intenciách, že jeden verš nič neznamená, ale je nutné poznať Božie slovo do hĺbky. Peter nemá nič spoločné s diablom, bol iba človek rovnako ako my. Mal svoje slabosti a Pán Ježiš ho napomínal, pretože myslel na ľudské, telesné veci.

Nie je dôvod spájať Petra s takýmto učením, rovnako ako s učením o tom, že Peter bol určený za skalu, na ktorej bola vybudovaná cirkev Kristova. Katolícka cirkev o ňom hovorí, že on, Peter, bol prvý pápež a podopiera to veršom z Matúša 16:18: „*A ja ti tiež hovorím, že si ty Peter, Skala, a na tej skale zbudujem svoju cirkev, a nepremôžu jej ani brány ríše smrti.*“ (Pozri *Katechizmus katolíckej cirkvi*, body: 552-553, 880-884.) Mohla by to byť pravda? Boží Syn od večnosti prišiel na tento svet, ponížil sa, vzdal sa svojej slávy, a to preto, aby založil svoju cirkev na človeku? Je to vôbec možné? Keď už dávno predtým v Žalme 53:3-4 zaznelo: „*Boh pozorujúc hľadel z nebies na synov človeka, aby videl, či je niekto rozumný medzi nimi, hľadajúci Boha. Všetci dovedna sa obrátili späť; skazení sú; nie je toho, kto by robil dobré, nie je ani jedného.*“ To

je Božia výpoveď. Pán Ježiš povedal: „*Ja a Otec sme jedno*“ (Ján 10:30). Filipa napomínal, keď chcel, aby mu ukázal otca: „*... taký dlhý čas som s vami a nepoznal si ma Filipe?*“ (Ján 14:8-9). On a Otec sú jedno. Výpoveď v žalme je identická, či je od Boha Otca, či od Pána Ježiša: „*Niet ani jedného*“, teda žiaden človek nie je dobrý na tomto svete. O akej skale to potom Pán Ježiš hovorí?

Božie výroky ústami prorokov

Keď sa Pán Ježiš pýta učeníkov, čo si myslia o ňom, kto je, tak bol to Peter, ktorý bez váhania prvý povedal: „*Ty si Kristus, Syn živého Boha!*“ (Matúš 16:16). Teda on, Kristus, je ten Pomazaný, ten, ktorý bol zaslúbený ústami prorokov. Pán Ježiš odpovedal Petrovi, že má pravdu a že to nemá (Peter) sám od seba alebo od nejakého človeka, ale že mu to zjavil Otec, ktorý je v nebesiach (Matúš 16:17). Teda skalou je to, čo Peter nemá sám zo seba a je ňou: Kristus, Syn živého Boha. To je skala. Odkiaľ ale brať túto istotu, že je tomu tak, že skalou je Kristus?

Pozrime sa teraz na proroctvá. „*Preto takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, zakladám na Sione kameň, skúsený kameň, uholný, drahý, základ, pevne založený; kto verí naň, nebude náhliť.*“ (Izaiáš 28:16). „*Kameň, ktorý zavrhl staviteľia, stal sa hlavou uhla. Od Hospodina sa to stalo a je to divné v našich očiach.*“ (Žalm 118:22-23). Takže vidíme, že je prorokované, že bude nejaký kameň, nejaký pevný základ nepohnutelný, a dokonca, že máme naň veriť. Ozrejmujeme nám to aj Pán Ježiš, keď sa odvoláva na slová Žalmu 118. Vtedy, keď vysvetľoval podobnosť o prenajatej vinici (Matúš 21:33-46), o tom, ako vinári nechceli

dať ovocie hospodárovým sluhom a potom ani jeho synovi a nakoniec ho zabili.

Pán Ježiš vtedy farizejom a zákonníkom naznačuje, čo urobí hospodár, a aj oni sami sa dovŕpili, že tým vinárom vinicu zoberie a prenajme ju iným. Ježiš pripomína tieto slová, ktoré oni veľmi dobre poznali, pretože boli zákonníci a zákon a písma poznali. *„Ježiš im povedal: Či ste nikdy nečítali v písmach: Kameň, ktorý zavrhli stavitelia, práve ten sa stal uholnou hlavou. Od Hospodina sa to stalo a je to divné v našich očiach?“* (Matúš 21:42). Títo židia sa v týchto slovách spoznali: *„A keď počuli najvyšší kňazi a farizeovia tie jeho podobenstvá, poznali, že hovoril o nich“* (Matúš 21:45). A znovu ho chceli zabiť. Tým však usvedčili sami seba, že neprijímajú Pána Ježiša ako toho Pomazaného, toho Krista, ktorý bol zasľúbený. Znižovali jeho veľkosť a nechceli prijať, že prišiel od Boha. Oveľa radšej mali svoje tradície, na ktoré vždy Pán Ježiš upozorňoval, že konajú iba podľa podania svojich otcov a zanedbávajú milosrdenstvo a súd. Toto vidíme robiť ľudí aj v dnešnom svete, keď sa pozrieme okolo seba. Tak strašne je pokrivené právo. Človek je pre peniaze schopný urobiť úplne všetko, no tým najväčším hriechom je znižovanie veľkosti Pána Ježiša Krista. On je tou skalou, na ňom je všetko založené – a toto učenie prijal aj apoštol Peter.

Učenie apoštolov

Nie on (Peter) je základom cirkvi, ale Pán Ježiš. V skutkoch apoštolských, v štvrtej kapitole, Peter v kázni opäť pripomína, keď hovorí o Pánovi Ježišovi: *„To je ten kameň, opovrhnutý vami staviteľmi, ktorý sa stal hlavou uhla.“*

(Skutky 4:11). Tí stavitelia, to sú Židia, ktorí mali veľké poznanie, lebo im boli zverené výroky Božie (Rímskym 3:2).

Aj dnes je vo svete veľké poznanie, veď sa evanjelium hlása všade, po celom svete a rovnako sa i dnes opovrhuje Pánom Ježišom, lebo ľudia si neuvedomujú jeho veľkosť a spoliehajú sa sami na seba. Peter ďalej hovorí: *„A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.“* (Skutky 4:12). Je iba jedno jediné meno pod nebom, a to meno Pána Ježiša Krista, v ktorom sme spasení. Rovnako, ako to vedel Peter, vedel to aj apoštol Pavol. V liste Galatským píše: *„Ale vám oznamujem, bratia, že evanjelium, ktoré som ja zvestoval, nie je podľa človeka; lebo som ho ani ja neprijal od človeka, ani ma nemu nenaučil človek, ale som ho dostal skrze zjavenie Ježiša Krista.“* (Gal 1:11-12). Pavol, keď sa obrátil, nešiel sa radiť do Jeruzalema s apoštolmi, ale hneď smelo hlásal Božie slovo (Galatským 1:17). To isté evanjelium medzi pohanmi ako Peter medzi Židmi. Až po štrnástich rokoch Pavol apoštolom v Jeruzaleme predstavil evanjelium, ktoré hlásal pohanom, na odobrenie toho, či to nerobil nadarmo a či je jeho učenie rovnaké ako aj ich (Galatským 2:1-2). Ten dôvod, prečo bolo rovnaké, je uvedený v Galatským 2:8: *„... lebo ten, ktorý pôsobil Petrom čo do apoštolstva medzi obriezku, pôsobil aj mnou čo do pohanov.“* Hoci každý z nich pôsobil úplne inde (Peter medzi Židmi, Pavol medzi pohanmi), ten, kto pôsobil v nich, bol Ježiš Kristus. Preto mali rovnaké učenie. To isté platí aj dnes – máme rovnaké učenie, ale iba vďaka Ježišovi, pretože vidíme jeho veľ-

kost'. On pôsobí v nás tak isto, ako pôsobil v Petrovi a Pavlovi.

Nádej v Kristovi

Aj my sme slabí, tak ako bol aj Peter slabý, takže ho dokonca musel Pavol napomenúť, lebo bol zavedený pokrytectvom (Galatským 2:11-13). Ved' aj on bol iba človek, teda omylný a my sa nikdy nemôžeme na žiadneho človeka upnúť. Prorok Jeremiáš hovorí: „*Takto hovorí Hospodin: Zlorečený muž, ktorý sa nadeje na človeka a kladie telo za svoje rameno, a jeho srdce odstupuje od Hospodina!*“ (Jeremiáš 17:5). Sú to veľmi jasné Božie slová, že nikdy nemôžeme mať nádej v človekovi, lebo človek je slabý a omylný. Boh je neomylný a pevný, pevný vo svojom slove. Jeremiáš ďalej hovorí (17:7): „*Požehnaný muž, ktorý sa nadeje na Hospodina a ktorého nadejou je Hospodin!*“ Vždy to bol Boh, na ktorého sa mal človek zamerať, Boh, ktorý nám pripravil spasenie. Nie človek. Odpustenie hriechov nie je skrze človeka, ani nám ho žiaden človek nedokáže vydobýť tak, ako nám ho vydobyl Ježiš Kristus. Ľudia robia veľkú chybu, že sa spoliehajú na človeka. Študujú katechizmus, študujú „Strážnu vežu“ či iné tomu podobné brožúry, ale neotvorí si Božie slovo. To je najväčšia tragédia – spoliehať sa na druhého človeka a očakávať od neho vysvetlenie – a to všetko preto, že nečítajú Božie slovo. Chodia síce do kostola, ale prikázania prestupujú v každom bode.

Neobstojí ani námietka človeka, že nikoho nezabil. Pán Ježiš hovorí, že to nie je pravda. On dal na jednu úroveň vraždu a hnevania sa na svojho brata či blížneho (Matúš 5:21-22). Niet na svete človeka, ktorý by sa niekedy na

niekoho nehneval. Z toho vyplýva, že neexistuje ľahký a ťažký (alebo smrteľný) hriech, ale je len hriech, nech je hocikajáký, a platí, že keď niekto prestúpi prikázanie v jednom bode, akoby ich všetky prestúpil (Jakub 2:10). A čo mu za to hrozí? Odplatou za hriech je smrť (Rímskym 6:23). A čo je to za smrť? To je to večné zatratenie, o ktorom sa hovorilo na začiatku: večné utrpenie, oheň, ktorý neuhasína, miesto večného hnusu. Kto z nás by tam chcel ísť? Nikto. Keby neprišiel Pán Ježiš na tento svet, všetci by sme tam skončili, každý jeden z nás ľudí. Žili a konali by sme podľa seba a naďalej znižovali Božie výroky a vyvyšovali človeka a ľudské zásluhy. Ale dnes ďakujeme Pánu Ježišovi, že nás prišiel zachrániť a za nás zomieral. Je to hriech, ktorý ľudí oddeľuje od Boha, a práve nato prišiel Pán Ježiš, aby zobral tieto hriechy na seba, lebo nám hrozil trest. On nechcel, aby sme zahynuli, aby sme skončili v tom hroznom utrpení. Apoštol Peter píše o Pánovi Ježišovi: „... *ktorý sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo, aby sme odumreli hriechom a žili spravodlivosti, ktorého sinavicami ste uzdravení.*“ (1. Petrov 2:24). Sinavice sú modriny, čiže sme uzdravení jeho ranami. Boží Syn musel zomrieť, aby sme my mohli žiť.

Cesta pre hriešnikov

Preto nás volá k obráteniu, lebo v ňom je cesta pre hriešnikov. Padnúť na kolená, činiť pokánie a ľutovať to, že sme sa odvrátili od Boha. V Rímskym 3:23 sa píše: „*Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej.*“ Po Adamovi dedíme vinu a hriešnu prirodzenosť (Rímskym 5). My všetci sme odvrátení

od Boha a je to v nás, že hrešíme. Je to ľudská, prirodzená vlastnosť zdedená od Adama a Evy a môže ju zmyť iba odpustenie skrze vieru v Pána Ježiša Krista, skrze vieru v jeho umučenie a preliatu krv. Ak Bohu vyznáme, že sme priestupníkmi, že sme plní nepravostí, ak uznáme, že si zaslúžime trest za to všetko, čo sme v živote porobili, za to, akí sme, Pán Ježiš je milosrdný a odpustí nám. Ľudia žijú vo falošnej nádeji, že majú odpustenie skrze konanie dobrých skutkov, no Boh sa k nim nepriznáva, ich skutky prirovnáva k ohyzdnému rúchu (Izaiáš 64:6). Preto sa vždy musíme obracať iba na nášho Spasiteľa Pána Ježiša.

Ježiš Kristus ten istý včera i dnes i naveky

Kráľ Dávid napísal vo svojom žalme: „*Žije Hospodin, a nech je požehnaná moja skala, nech je vyvýšený Boh môjho spasenia!*“ (Žalm 18:47). Aj on mal tú istú skalú spasenia, rovnakú, akú máme mať my. Je mnoho ďalších veršov v Biblii, ktoré hovoria o tom, kto je tou skalou, o tom, že to nie je žiaden človek. Žalm 62:8: „*Na Bohu je založená moja spása, a od neho je moja sláva; skala mojej sily, moje útočisko je v Bohu.*“ Nech chodíme po tomto svete, nech rozprávame evanjelium, no nie je to z človeka, vždy to bude z Pána Ježiša a my musíme mať otvorené srdce pre jeho hlas, musíme poznávať Božie slovo a to, čo nám on v ňom hovorí. Potom môžeme chodiť v tom pravom učení a hovoriť, že sme v jednom duchu tak, ako boli aj učeníci v Efeze, keď im Pavol píše (Efezským 2:20-21): „*vybudovaní na základe apoštolov a prorokov, kde je uholným kameňom sám Ježiš Kristus, v ktorom každé stavanie prístojne dovedená pojené rastie v svätý chrám v Pánovi.*“

Musíme (potrebujeme) byť vybudovaní nie na človekovi, ale na Božom slove, teda na prorokoch a na apoštoloch. Toto učenie nám zanechali apoštolí tak, ako učil Peter o skale spasenia, ako učil Pavol, ako hovoril Dávid. To sú proroctvá, ktorými máme byť upevnení na tej skale, o ktorej sa v nich hovorí. Pán Ježiš povedal jedno podobenstvo o múdrom človeku, ktorý svoj dom vystaval na skale a keď potom prišla búrka a zadul vietor, jeho dom obstál (Matúš 7:24). Ten človek je múdry, ktorý buduje na Kristovom slove. Ale keď si život vybudujeme na piesku, na človekovi, na chybnom a prevrátenom učení, tak príde vietor a zborí nám to, čo sme stavali. Hľadme vždy na Krista. On je tým prostredníkom, ktorý sa posadil po pravici Otca (Židom 8:1-2): „*Ale hlavné pri tom, o čom je slovo, je to, že máme takého veľkňaza, ktorý sa posadil po pravici trónu Veličenstva v nebesiach, svätoslužobník svätyne a pravého stánu, ktorý postavil Hospodin a nie človek.*“

Pán Ježiš je víťaz, zvíťazil nad smrťou. Smrť ho nemohla držať, pretože nemala proti nemu nič, nespravil žiaden hriech. Ale proti nám by smrť mala, keby už skorej nebol prišiel Pán Ježiš. Nás by tam vo večnom utrpení určite držala na večné veky. Pán Ježiš ale prišiel skôr a jemu za to patrí večná chvála. Udržiava nás vo svojej milosti, dáva nám každodenný pokrm (Ján 6:58). Nie telesný, ale duchovný. Sýtme sa teda Božím slovom a volajme Pána Ježiša vždy na pomoc. On nás prevedie, On nás zachová vo viere, lebo v tom je istota spasenia, že nás zachová bezúhonných až do dňa Kristovho (1. Korintským 1:8).

Vladimír Šuplata

Dve hrdličky verzus jedna dogma

O Márii podľa Božieho slova

A keď sa naplnilo osem dní, aby bolo obrezané dieťaťko, nazvali jeho meno Ježiš, ktorým bolo nazvané od anjela, prv ako sa bolo počalo v živote. A keď sa naplnili dni jej očisťovania podľa zákona Mojžišovho, doniesli ho hore do Jeruzalema, aby ho predstavili Pánovi, ako je napísané v zákone Pánovom, že všetko mužského pohlavia, čo otvára život, bude sa volať svätým Pánovi, a aby dali obeť podľa toho, čo je povedané v zákone Pánovom: dvoje hrdličiek alebo dve holúbätá.

Lukáš 2:21-24

Zástupy ľudí v našej krajine a po celom svete sú presvedčené, že uctievanie panny Márie a modlenie sa k nej je neoddeliteľnou a dôležitou súčasťou kresťanstva. Miliómy sa k Márii modlia, prosia ju o ochranu, o príhovor, orodovanie, o uzdravenie, o vedenie, čakajú od nej nadprirodzené odpovede na svoje modlitby, ako keby mohla konať v takej moci, akoby mala božské atribúty. Takéto presvedčenie a viera pramenia z katolíckej tradície a oficiálneho učenia katolíckej cirkvi.

Katolícka dogmatika učí o Márii, že bola bezhriešna: „Ona bola prvá a jedinečným spôsobom požehnaná víťazstvom nad hriechom, ktoré vydobyl Kristus: **bola uchránená od akejkolvek poškrvny prvotného hriechu**²⁹² a **počas celého svojho pozemského života sa s pomocou osobitnej Božej milosti nedopustila nijakého hriechu**²⁹³ (zvýraznenie textu v tomto a ďalších odsekoch je od autora článku).“ (KKC^A, odsek 411).

V tejto „brilantnej“ formulácii je na Máriu vzťahnuté Kristovo vykupiteľské a očisťujúce dielo retrospektívnym spôsobom, tak jedinečne ako na žiadneho

iného človeka: „V priebehu storočí si Cirkev uvedomila, že Mária, plná Božej milosti, už bola vykúpená od svojho počatia. Toto vyznáva dogma o Nepoškrvnenom Počatí, vyhlásená v roku 1854 od Pápeža Pia IX: „*Blahoslavená Panna Mária bola už od prvého okamihu svojho počatia milosťou a osobitným zaľúbením Všemohúceho Boha vzhľadom na zásluhy Ježiša Krista, Vykupiteľa ľudského pokolenia, ochránená ako nedotknutá od akejkolvek poškrvny prvotného hriechu.*““ (KKC, odsek 491). Katechizmus tvrdí (odsek 492), že „Mária bola vykúpená vznešenejším spôsobom“ a že bola „celá Svätá“ a „oslobodená od akejkolvek poškrvny hriechu, sťa by nové stvorenie, dielo Ducha Svätého“ (odsek 493).

Prečo katolícka cirkev zaviedla učenie o bezhriešnosti Márie? Týmto spôsobom urobila z Márie zvláštnym spôsobom spoluykupiteľku a spoluspasiteľku, prostredníčkom spasenia: „A tak Mária, súhlasiac so slovom Božím, stala sa Matkou Ježišovou. **Nehatená nijakým hriechom**, z celého srdca prijala spasiteľnú vôľu Božiu a celkom sa zasvätila ako služobnica Pánova osobe a dielu svojho Syna. Pod

Jeho vedením a **spolu s Ním** sa z milosti všemohúceho Boha **dala do služieb tajomstva vykúpenia**“ (KKC, odsek 494), „poslušnosťou **sa stala príčinou spasenia** pre seba samu a **pre celé ľudské pokolenie**“ – z tohto dôvodu je nazývaná „Matkou žijúcich“ (KKC, odsek 494) a je o nej vyrieknuté: „Skrze Evu smrť, skrze Máriu život“ (odsek 494). Márii je ďalej pripísané aj to, že spolupracovala na zrození znovuzrodených: „Ona je skutočne aj Matkou údob (Kristových), pretože s láskou **spolupracovala na zrození veriacich v Cirkvi**“ (odsek 963). Preto je nazvaná aj „Matkou Cirkvi“ (odsek 963). Takto sa Márii začína dostávať takej miery uctievania, ktorá patrí len Bohu a Pánu Ježišovi Kristovi. Dôvodom je to, že vďaka dogme o bezhriešnosti jej môžu byť prisúdené úlohy a tituly spoluykupiteľky a spoluspasiteľky a postavenie tej, ktorá spolusprostredkovala spasenie všetkým ľuďom (pozri aj KKC, odsek 969). Tu spočíva koreň božského uctievania Márie (pozri aj KKC, odsek 969).

Vďaka prijatiu dogmy o Máriinej bezhriešnosti mohla katolícka dogmatika zaviesť ďalšiu dogmu – že Mária bola vzatá na nebo: „Konečne Nepoškvrnená Panna, uchovaná od akejkoľvek škvrny dedičnej viny, po ukončení tohto pozemského života bola s telom i dušou vzatá do nebeskej slávy a Pán ju povýšil za **kráľovnú vesmíru**, aby sa tak stala ešte podobnejšou svojmu Synovi, Pánovi pánov a víťazovi nad smrťou. Nanebovzatie Panny Márie znamená osobitnú účasť na vzkriesení jej Syna ako aj predzvest vzkriesenia ostatných kresťanov“ (odsek 996). Mária je ozna-

čená za kráľovnú vesmíru. Týmto titulom a jej údajným nanebovzatím je ešte viac posilnené božské uctievanie Márie.

„Pri svojom pôrode si si uchovala panenstvo, pri svojom usnutí si neopustila svet, Božia Matka; pripojila si sa k prameňu života, **ty, ktorá si počala živého Boha a svojimi modlitbami oslobodíš naše duše od smrti**“ (KKC, odsek 966). „Ale jej úloha v Cirkvi a vo vzťahu k celému ľudstvu siaha ešte ďalej. Na Spasiteľovom diele **spolupracovala** celkom mimoriadnym spôsobom..., aby tak **obnovila nadprirodzený život duší**. Práve preto je v poriadku milosti našou Matkou“ (odsek 968).

Mária síce počala Ježiša, ktorý je v plnosti aj Boh a aj človek, avšak ona dala pôvod iba jeho človečenstvu, nedala pôvod jeho Božstvu. Ani Syn, ani Otec nemajú svoje bytie odvodené od ženy, Márie – ich bytie je večné. Mária preto nie je Matka Božia (Bohorodička), ako ju tituluje katolícka cirkev^c. Písmo je v tomto veľmi presné: Mária je matka nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista, Syna Najvyššieho, Syna Božieho (Lukáš 1:30-35+43, Matúš 1:21). Titul Matka Božia opäť posúva (vedie) veriacich k zbožšovaniu a uctievaniu Márie.

Mária má byť podľa katolíckej viery uctievaná nasledovne: „Úcta Cirkvi k Svätej Panne je vnútorne spätá s kresťanskou nábožnosťou. Svätej Panne sa v Cirkvi právom preukazuje osobitná úcta. Ved' už od najstarších čias sa Panna Mária uctieva ako „Božia Matka“; pod jej ochranu sa veriaci utiekajú vo všetkých nebezpečenstvách a potrebách... Tento kult... hoci má absolútne jedinečný ráz... podstatne sa líši od klaňania sa, ktoré sa preukazuje výlučne Vtelenému Slovu,

Otcovi a Duchu Svätému, ale ho značne napomáha; jeho výrazom sú liturgické sviatky, zasvätené Božej Matke, i mariánska modlitba, akou je svätý ruženec, ktorý predstavuje celé evanjelium v skratke“ (KKC, odsek 971).

Svedectvo Božieho slova – svedectvo dvoch hrdličiek

Keď Mária, pobožná žena z Izraela, ktorá dostala tú milosť, že sa mala stať matkou Pána Ježiša Krista, počala nadprirodzene ako panna zo Svätého Ducha, prijala v poslušnosti viery svoju úlohu. Keď sa dieťa narodilo, na ôsmy deň bolo obrezané a dostalo meno Ježiš. Výber mena bol Boží, nariadený skrze anjela menom Gabriel. Obriezka bola podľa ustanovenia Mojžišovho zákona (na ôsmy deň). Keď sa Márii vyplnili dni očisťovania nariadené Mojžišovým zákonom (33 dní, pozri 3. Mojžišova 12:4), urobila s Jozefom všetko tak, ako prikazuje (Mojžišov) zákon: „*A keď sa naplnili dni jej očisťovania podľa zákona Mojžišovho, doniesli ho hore do Jeruzalema, aby ho predstavili Pánovi, ako je napísané v zákone Pánovom, že všetko mužského pohlavia, čo otvára život, bude sa volať svätým Pánovi, a aby dali obeť podľa toho, čo je povedané v zákone Pánovom: dvoje hrdličiek alebo dve holúbätá.*“ (Lukáš 2:22-24).

Zákon vyžadoval dve veci: 1. predstaviť dieťa (Ježiša) Pánovi (Bohu) a 2. priniesť obeť dvoch hrdličiek. Aká a za čo je obeť týchto dvoch hrdličiek? Nariaďuje ju 3. Mojžišova 12:6-7. Je to zápalná obeť a obeť za hriech. Zápalnou obeťou mal byť ročný baranček. Nemajetní ľudia mohli a mali nahradiť tohto barančeka samcom hrdličky alebo holúbätá (3. Mojžišova 12:8). Tá druhá

hrdlička (prípadne holúbä, tiež samec) je obeťou za hriech na pokrytie hriechu rodičky, aby bola čistá od svojho krvotoku (3. Mojžišova 12:7). Mária donesúc obeť za svoj hriech vyznala, že je hriešna a potrebuje očistenie. Do Kristovej obete a do príchodu viery v evanjelium bola aj Mária pod Mojžišovým zákonom – pestúnom (Galatským 3:24-25).

Božie slovo týmto ukazuje dve dôležité veci: 1. Mária, akokoľvek zbožná žena to bola, majúca jedinečnú úlohu porodiť syna, ktorý sa bude volať Synom Najvyššieho (Lukáš 1:30-32), bola obyčajnou smrteľníčkou, hriešnicou potrebujúcou očistenie, a tým aj vykúpenie a spásu skrze Ježiša Krista a skrze vieru v evanjelium;

2. nie je možné retrospektívne vzťahnúť na ňu Kristovo vykupiteľské dielo a prehlasovať ju za bezhriešnu, dokonca nevinnú v zmysle dedičnej Adamovej viny.

Božie slovo rúca klamlivú, falošnú a zavádzajúcu dogmu o Máriinej bezhriešnosti a následne vyvracia aj všetky od toho odvodené lživé dogmy, ktoré sme opísali vyššie citujúc z katolíckeho katechizmu.

Záver

Katolícka Mária – katolíkmí uctievaná Mária – nie je Máriou podľa Božieho slova, ktorá je matkou Pána Ježiša Krista, ktorá sama bola hriešnou a potrebujúcou spásu skrze vieru v evanjelium, ktorá zosnula a čaká spolu s ostatnými veriacimi na vzkriesenie do večného života, vzkriesenie do nebeského tela. Katolíkmí uctievaná Mária je „Matka Božia“, „Matka Cirkvi“, „Matka našej viery“, „Spoluvykupiteľka“, „Spoluspasiteľka“, „druhá Eva“, „Matka všetkých živých“, „Pani a Matka

všetkých národov“, „Kráľovná vesmíru“^B.

Takto uctievaná Mária sa aj nadprirodzene zjavuje po celom svete a odovzdáva svojim uctievačom doktrínálne posolstvá a správy. Niektoré z týchto zjavení a posolstiev boli katolíckou cirkvou oficiálne uznané^D (ako Guadeloupe, Fatima, Lourdy), iné sú zatiaľ prijímané len zástupom biskupov, kardinálov a katolíckych veriach bez oficiálneho schválenia (napríklad Medžugorie). V týchto zjaveniach sa sama zjavujúca sa Mária označuje za „kráľovnú nebies“. Ako kráľovná nebies je bežne katolíckmi aj uctievaná, a takto je aj titulovaná (za kráľovnú nebies vyhlásená) v katolíckej vierouke^E. Pre biblicky veriaceho človeka nie je potom ťažké spoznať bytosť, ktorá sa zjavuje, a spoznať duchovné pôsobenie, ktoré sa za tým skrýva.

Identitu kráľovnej nebies odkrýva sám Boh cez prorocké zjavenie (Jeremiáš 7:18, 44:18-19+25). Kráľovná nebies túži byť uctievaná tak, ako sa vzdáva úcta Bohu. Je to „Kráľovná nebies“, ktorá okráda Pána Ježiša Krista o jeho

jedinečné, nezastupiteľné a nedeliteľné postavenie v diele spásy a vykúpenia a posvätenia Cirkvi. Všetko, čo podľa Božieho slova je „Solus Christus“ (Jedine Kristus), je v katolíckej dogmatike *Mária plus Kristus* alebo *Mária plus trojjediný Boh*. Nie je ťažké domysliť si, kto a aké duchovné pôsobenie za tým stojí. Vieme, kto nebol Bohom, ale chcel byť ako Boh a prijímať česť a slávu a uctievanie, ktoré patrí len Bohu („Soli Deo Gloria“ – Jedine Bohu patrí sláva). Je to boh tohto sveta, knieža povetria, ktorému Boh dal do času vládu nad týmto svetom, čo je spôsobené ľudskou vzbúrou (pád Adam), až do napravenia všetkého skrze posledného Adama (Pána Ježiša Krista).

Ťažké je však pochopiť, prečo sa mnohí veriaci vyznávajúci vieru v evanjelium ukrižovaného a vzkrieseného Krista ako jediného Prostredníka, ktorí majú uctievať v Duchu a v pravde, zaplietajú do duchovnej jednoty s tými, ktorí uctievať „kráľovnú nebies“. V prorokovi Jeremiášovi sa dočítame, čo na takéto uctievanie hovorí Hospodin.

Peter Vajda

^A *Katechizmus katolíckej cirkvi (KKC), pripravený po Druhom ekumenickom vatikánskom koncile, napísaný Jánom Pavlom II. (<http://www.kristus.bibletop.sk/katechizmus.pdf>)*

²⁹² Porov. Pius IX. *Ineffabilis Deus*: Denz.-Schönm

²⁹³ Porov. *Tridentský koncil*: Denz.-Schönm. 1573

^B *Encyklika pápeža Jána Pavla II. „Redemptoris Mater“ (1987), Encyklika pápeža Františka „Lumen fidei“ ods. 60, Katechizmus katolíckej cirkvi (<http://dkc.kbs.sk/dkc.php?frames=1&in=KKC>)*

^C *Pápež Ján Pavol II. o Márii v encyklike „Redemptoris Mater“ píše, že Mária je Rodička Stvoriteľa a Rodička svojho Boha Stvoriteľa*

^D *Zoznam Mariánskych zjavení schválených katolíckou cirkvou (Kongregáciou pre náuky viery vo Vatikáne), pozri <http://saintjohnwellesley.org/2013/10/faith-matters-marian-apparitions/> alebo http://www.mycatholicsource.com/mcs/pc/the_Blessed_Virgin/apparitions.htm*

^E *Encyklika „Ad Caeli Reginam“ pápeža Pia XII. (1954) venovaná prehláseniu Márie za kráľovnú, v ktorej sa okrem iného píše, že „kresťania katolíckej cirkvi už od raných dôb adresujú svoje modlitby a prosby, hymny, chválu a uctievanie Kráľovnej nebies“.*

Hľad'te na Krista

*Preto, svätí bratia, účastníci nebeského povolania,
hľad'te na apoštola a veľkňaza nášho vyznania, na Krista Ježiša*

Židom 3:1 (Roháček)

[*Poznámka redakcie:* V tomto článku sú striedavo použité biblické citáty podľa Slovenského evanjelického prekladu (SEVP) a podľa prekladu prof. Roháčka, aby sme sa čo najviac priblížili autorovi, lebo autor článku použil bližšie nešpecifikovaný anglický preklad Písma.]

V Evanjeliu podľa Matúša 21:44 čítame: „*Kto padne na ten kameň, doláme sa, a na koho ten (kameň) padne, rozdlávi ho.*“ (SEVP). Kristus je tento odmietnutý a zavrhnutý kameň.

Verím, že toto je to, čo musí urobiť hriešny človek: Pokoriť sa, učiniť pokánie zo svojich hriechov a zo svojich zvrátených, zlých skutkov – a spočinúť v Kristovi. Takto by mal človek postupovať z Božieho pohľadu. Situácia človeka je nasledovná: *Čo Boh vyhľadáva od človeka? Aká je zodpovednosť človeka?* Odpoveď začneme hľadať v Evanjeliu podľa Jána: „*Vy vzývate, čo nepoznáte; my vzývame, čo poznáme; lebo spasenie je zo Židov. Ale prichádza hodina, a už je tu, keď praví ctitelia budú vzývať Otca v duchu a v pravde; ved' aj Otec takýchto ctiteľov chce mať. Boh je duch, a tí, čo Ho vzývajú, musia Ho vzývať v duchu a v pravde.*“ (Ján 4:22-24, SEVP).

Keď čítame štvrtú kapitolu Evanjelia podľa Jána, často si sami sebe kladíme otázku: „Ako ho máme chváliť, aby to bolo v duchu a v pravde?“ Myslím si ale, že dôležité v týchto veršoch je to, že Boh hľadá uctievačov (ctiteľov, modlitebníkov, chváličov). Citované

verše automaticky neznamenajú, že Boh hľadá uctievanie, aj keď ho máme chváliť, lebo Boh naozaj prebýva na chválach svojho ľudu (Žalm 22:4). Ale Boh bude existovať aj bez našej chvály, aj keď ho nebudeme chváliť ako Boha. Boh je nádherný a Boh je veľký sám osebe. A aj keď ho nebudeme uctievať, tak on stále bude nádherný a bude veľký. Takže Boh sám osebe nepotrebuje našu chválu, ale čítame, že Boh hľadá uctievačov. Boh vyhľadáva niečo u ľudí. On hľadá to, aby sme boli uctievači. Boh je uctievaný a to, čo Boh robí, je, že prijíma chválu! Boh nehľadá chválu, on ju prijíma. Všetky nebeské zástupy chvália Boha, preto je v nebi nepretržitá chvála. Božie stvorenie takisto uctieva Boha. V Izaiášovi čítame: „*Bude ma oslavovať poľná zver, šakaly a mladé pštrosy, lebo dám vody na púšti, rieky na pustine, aby som napojil svoj ľud, svoj vyvolený.*“ (43:20; Roháček).

V Jánovi 4:22 Ježiš porovnáva tých, ktorí uctievať a pritom nevedia čo, so skutočnými uctievačmi. Niečo podobné apoštol Pavol zažil v Aténach. Našiel tam oltár, na ktorom bol nápis „neznámemu bohu“. Toto poukazuje na to, že ľudia niečo uctievať a chcú

niečo uctievať. Človek bol stvorený pre chválu a tak, či je to Boh, alebo sú to veci v rozpore s Bohom, človek nakoniec niečo uctieva a chváli. Ľudia vo svete okolo nás uctievať napríklad materiálne veci. Chvália svoje nádherne veľké autá. Každý deň nachádzame človeka, ako uctieva sám seba. Chodím posilňovať do telocvične a vidím tam ľudí, ako stoja pred zrkadlom a nedokážu prestať pozeráť sa na seba. Sú to muži a ženy, ktorí sú plní lásky k sebe samému a nemôžu sa od zrkadla odtrhnúť, sú do seba úplne zaľúbení. Aj keď to nebude Boh, tak človek chce a bude niečo uctievať. Niektorí chvália a vyvyšujú Máriu. Uctievať Máriu, aj keď Mária vo veci spasenia pre nich vlastne nič neurobila.

Človek bol stvorený k chvále, aby oslávil Boha: *„Lebo jeho, len zmyslom duše pochopiteľné neviditeľnosti vidieť od stvorenia sveta po učinенých veciach, totiž jeho večnú moc a jeho božstvo, aby boli bez výhovorky. Pretože poznajúc Boha neoslavovali ho ako Boha ani mu neďakovali, ale zmárniveli vo svojich myšlienkach, a zatemnilo sa ich nerozumné srdce, hovoriac o sebe, že sú múdri, stali sa bláznami a zamenili slávu neporušiteľného Boha za podobnosť obrazu porušiteľného človeka i vtákov i štvornohých tvorov i zemeplazov.“* (Rímskym 1:20-23; Roháček). Boh už od počiatku jasne zjavil svoje vlastnosti. Človek sa vzbúrili proti Bohu a zlyhal v jeho oslavovaní, ale úlohou človeka bolo a je oslavovať Boha. Keď Ježiš chodil po zemi, bol nám aj v tomto príkladom. Vždy oslavoval Otca a len Otca. Všetko, čo robil, robil preto, aby oslávil Otca. Biblia hovorí, že aj to, že

išiel na kríž, bolo preto, aby oslávil Boha (Ján 17:4).

Myslím, že poznanie Boha aj jeho oslavovanie sú dôležité a že idú spolu ruka v ruke, patria k sebe. Preto uctievanie bez poznania nie je ničím. Musíme poznať a vedieť, koho alebo čo uctieваме. A to je to, o čom Ježiš hovorí so ženou pri studni v Jánovej štvrtej kapitole. Boha môžeme skutočne uctievať až potom, keď ho spoznáme. Keď vieme o Bohu všetko, kto Boh je a čo všetko pre nás urobil a robí, tak sme vedení k jeho chválení a uctievaniu. Poznanie Boha je nadprirodzená zmena v živote človeka, ktorej prirodzený výsledok je chvála Boha.

Deti Izraela nám môžu poslúžiť ako príklad chválení Boha. Učili sa o Bohu, Boh im sám seba zjavoval, konal medzi nimi a deti Izraela ho uctievali: *„A všetok ľud videl oblakový stĺp, že stojí pri dverách stánu a vtedy povstal všetok ľud, a klaňali sa každý pri dverách svojho stánu.“* (2. Mojžišova 33:8; Roháček). Boh prichádzal dolu k nim, aby sa stretol s človekom. Keď to videli, pokorili sa a chválili ho. *„A tak išiel Mojžiš a Áron, a zhromaždili všetkých starších zo synov Izraelových. A Áron hovoril všetky slová, ktoré hovoril Hospodin Mojžišovi, a činil znamenania pred očami ľudu. A ľud uveril. A keď počuli, že Hospodin navštívil synov Izraelových a že videl ich trápenie, sklonili svoje hlavy a klaňali sa.“* (2. Mojžišova 4:29-31; Roháček). To bolo vtedy, keď deti Izraela videli, že Boh pohliadol na ich potrebu a že videl ich súženie. Pokorili sa, sklonili svoje hlavy a uctievali. Tak to bolo aj v Egypte na Pesach Hospodinov:

„A stane sa, keď vám povedia vaši synovia: Čo to máte akú službu? Poviete: To je bitná obeť pesachu Hospodinovi, ktorý preskočil domy synov Izraelových v Egypte, keď bil Egypťanov smrteľnou ranou a naše domy vytrhol od záhuby. A ľud skloniac svoje hlavy poklonil sa.“ (2. Mojžišova 12:26-27; Roháček). Keď deti Izraela videli Pána, ako preskočil ich domy a ako potrestal Egypťanov, uctievali ho. Poslúchli jeho príkazy a vyšli z Egypta. Vtedy, keď začneš poznávať a chápať Boha a to, čo pre teba urobil, dôjde prirodzeným spôsobom aj k tomu, že začneš Boha uctievať. Ale dôležité je nielen to, že uctievali Boha, ale aj to, že poslúchli jeho prikázania. Iná, dôležitá súčasť chvály je svätosť.

Kvôli Bohu, kvôli tomu, kým on je a kvôli tomu, čo pre nás urobil, budeme vedení nielen k chvále, ale aj k tomu, že s cieľom uctievať ho budeme žiť v svätosti. Verím, že uctievanie (chvála) a svätosť idú ruka v ruke. O nerozlučnom spojení chvály a svätosti čítame aj v Písme: „Vzdajte Hospodinovi slávu jeho mena! Kľaňajte sa Hospodinovi v ozdobe svätosti!“ (Žalm 29:2; Roháček). „Nuž, vyvyšujte Hospodina, nášho Boha, a pred Jeho svätým vrchom kľaňajte sa; lebo Hospodin, náš Boh, je svätý!“ (Žalm 99:9; SEVP). Ľudská odpoveď Bohu musí byť svätosť a uctievanie, uctievanie v svätosti: „... Svätí buďte, lebo ja, Hospodin, váš Boh, som svätý.“ (3. Mojžišova 19:2; SEVP).

Toto je, takáto je zodpovednosť človeka. Toto je to, k čomu Boh povoláva človeka, aby robil. Boh hľadá uctievačov a ľudí, ktorí ho budú chváliť v svätosti, žijúc sväté životy.

Kto je uctievač?

Uctievač je ten, kto obdivuje; ten, kto je plný obdivu. To je význam slova *uctievať*. Uctievať znamená *obdivovať*. Toto je postoj človeka k Bohu – postoj obdivu, úcty. Súčasne toto je aj to, čo Boh očakáva od človeka. On hľadá uctievačov – uctievačov, ktorí ho budú uctievať v duchu a v pravde.

Verím a myslím si, že veľmi dôležitou vecou pre nás veriacich je, že všemohúci Boh, o ktorom hovoríme ako o svätom a čistom, ktorý je plný svetla, plný lásky, milosrdenstva a milosti, hľadá uctievačov. Môžeme byť tými uctievačmi, ktorých Boh hľadá. Tými, ktorí ho chcú uctievať v duchu a pravde.

Tak, ako rastieme v našom vzťahu k nemu a ako zakúšame jeho milosť a jeho milosrdenstvá a ako si uvedomujeme a chápeme jeho ľútosť voči nám a jeho zľutovanie s nami, môžeme ho uctievať svojimi životmi, svojím životným štýlom. Tým, keď žijeme v svätosti.

Toto je zodpovednosť človeka voči svätému Bohu. On túži, aby sme hľadeli na neho a na toho, ktorého poslal, na Ježiša Krista a na to všetko, čo on pre nás urobil. Na všetky jeho milosrdenstvá. A aby sme boli tými, ktorí ho uctieujú v duchu a pravde, ktorí ho uctieujú v svätosti.

A tak teda hľadte, aby neprišlo na vás to, čo je povedané v prorokoch: Vidte, vy pohŕdači, divte sa a zmiznite, lebo ja konám dielo za vašich dní, dielo, ktorému neuveríte, keby vám niekto rozprával o ňom. (Skutky 13:40-41 – Roháček)

Jesse Winkler

Poklad v nebesiach

Objavenie slávnej lode Titanic na dne oceánu vyvolalo pred časom veľký záujem a zvedavosť verejnosti. Čiastočne preto, že sa hovorilo o veľkom množstve pokladov na jej palube. Počas tejto katastrofy zahynulo veľa bohatých ľudí – no ich bohatstvo im v tej chvíli nebolo na úžitok. V tomto článku však chcem písať o „pokladoch v nebi“.

„Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde mol' a hrdza kazí, a kde sa zlodeji prekopávajú a kradnú; ale si zhromažďujte poklady v nebi, kde ani mol', ani hrdza nekazí, a kde sa zlodeji neprekopávajú ani nekradnú; lebo kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.“

Matúš 6:19-21

Pozrime sa do najúžasnejšej a najkrajšej kázne, ktorá bola kedy kázaná – do slávnej „kázne na hore“. Kazateľom bol, samozrejme, Pán Ježiš Kristus a určená bola predovšetkým jeho učeníkom. Zástup ostatných ľudí však stál len o kúsok ďalej. Ako sme videli už aj pri iných príležitostiach, odkaz bol určený predovšetkým tým, ktorí majú blízky a osobný vzťah s Ježišom Kristom. Záro-

veň však aj tí, ktorí tento vzťah doteraz nemajú, môžu z neho načerpať úžitok.

Pasáž, ktorú budeme rozoberať, je na zamyslenie a obzvlášť vhodná pre tých, ktorí žijú v konzumnej spoločnosti, akou je aj tá naša. Pasáž je o zhromažďovaní pokladov: kde by sme mali poklady zhromažďovať a kde by sme ich naopak zhromažďovať nemali. Za poklady môžu byť považované všetky veci, ktoré uchvacujú, okupujú našu myseľ a dávajú zmysel nášmu životu.

Prvou otázkou, ktorú sa musíme pýtať sami seba, je: Čo sú naše poklady? Všetky veci, ktoré zaberajú, zamestnávajú našu myseľ a dávajú zmysel nášmu životu možno považovať za poklady. Ďalšia otázka súvisiaca s prvou: Aké sú naše skutočné hodnoty?

Začnime teda s negatívnym vyhlásením. Ježiš povedal: „Nezhromažďujte si poklady na zemi“. Výraz „poklady na zemi“ alebo tiež „pozemské poklady“ nás núti premýšľať o peniazoch a majetku. Výraz tiež zahŕňa všetko, čo má pre nás jednotlivcov na tomto svete určitú hodnotu. Okrem majetku alebo vlast-

níctva niečoho sem môžeme zahrnúť zábavu a šport, prácu, dovolenku, voľnočasové aktivity, ale aj naše ambície. Tieto veci môžu byť samé osebe správne a v poriadku, všetko však záleží na dôraze a dôležitosti, ktoré im prisudzujeme.

Ak v našom živote kladieme najväčší dôraz na tento materiálny svet, musíme prísť k záveru, že náš skutočný poklad zhromažďujeme v tomto živote, tu na zemi. Ježiš nám však hovorí: „Nerobte to!“

Hneď nato nám vysvetľuje, čo sa stane s pokladmi na tejto zemi. Pozemské poklady môžu byť zničené, alebo nám ich niekto môže ukradnúť. Premýšľajme o drahých šatách. Čo sa s nimi stane, keď sa k nim raz dostanú mole? Mole do nich vyhrýzú diery a šaty zostanú poškodené, a tým nepotrebné. V takom stave ich môžete rovno vyhodiť. A teraz sa zamyslime nad novučkým autom. Čo sa s ním stane po určitom čase, ak bude ponechané napospas poveternostným vplyvom? Začne hrdzavieť a rozpadat' sa. Keď sa tak stane, jeho hodnota rýchlo klesne. Skončí na smetisku a stane sa odpadom.

Nakoniec sa zamyslime nad zámkom plným pokladov. Čo sa stane s týmto vzácnym majetkom, ak sa k nemu dostanú zloději? Zaiste si ho vezmú so sebou. Dokonca ho možno prepašujú do cudziny a pravdepodobne nikdy nevrátia.

Čo nás tu učí Pán Ježiš týmito tromi ilustráciami – obrazom molí, hrdze a zlodějov? Pripomína nám, že všetko na tomto svete je predurčené na zánik. Nič nemôže trvať večne. Dokonca aj keď niektorú vec z nášho majetku prežijeme, ani jednu z nich si nebudeme môcť zobrat' so sebou, keď budeme opúšťať tento svet. Egyptskí faraóni bývali kedysi pochovávaní aj s predmetmi vybranými z majetku, ktorý

vlastnili. Aké absurdné to však bolo! Načo sú nám pozemské veci, keď sme už raz mŕtvi? Tam, kam pôjdeme, si ich predsa nemôžeme vziať so sebou.

To, čo som vám povedal o majetku, platí samozrejme aj pre všetky naše pozemské aktivity. Jedného dňa ich budeme musieť všetky zanechať. Ako povedal Jób: „*Nahý som vyšiel zo života svojej matky a nahý sa ta navrátim.*“ (Jób 1:21).

Takže, pozreli sme sa na Ježišove negatívne vyhlásenie: „*Nezhromažďujte si poklady na zemi.*“ Teraz nadišiel čas, aby sme porozmýšľali nad jeho pozitívnym vyhlásením: „*Ale si zhromažďujte poklady v nebi, kde ani mol', ani hrdza nekazí, a kde sa zloději neprekopávajú ani nekradnú.*“

To, čo nám tu Pán Ježiš hovorí, je, že na rozdiel od zemských pokladov, ktoré sú dočasné, nebeské poklady sú trvalé, večné. Takže, čo znamená v praxi zhromažďovať poklady v nebi?

Pasáž, ktorá nám môže v tomto pomôcť, sa nachádza v Pavlovom liste Kolosenským v tretej kapitole, kde sa píše: „*A tak ak ste vstali z mŕtvych s Kristom, hľadajte veci, ktoré sú hore, kde sedí Kristus po pravici Boha; na to myslíte, čo je hore, nie na to, čo je na zemi.*“ (3:1-2). To neznamená, že by sme mali žiť s hlavou v oblakoch, zabudnúť na to, čo sa deje vo svete okolo nás. To vôbec nie! Znamená to, že nech robíme na tomto svete čokoľvek, mali by sme to robiť vo svetle večnosti. Všetko, čo robíme, by sme mali robiť tak, aby sme sa tým páčili Bohu, aby sme tým Boha potešili – a nielen pre uspokojenie samých seba. To znamená, že naše peniaze a majetok by mali byť použité na veci a potreby,

ktoré sú naozaj dôležité. Nemali by sme plytvať ani hromadiť pozemské veci zo sebeckých dôvodov a nemali by sme vždy chcieť to najväčšie a najlepšie. Peniaze môžu byť napríklad použité na pomoc tým, ktorí trpia a potrebujú ich, na šírenie evanjelia v našej krajine, alebo aj kdekoľvek inde. Auto môže byť použité nielen pre naše vlastné pohodlie, ale napríklad aj na prepravu chorých alebo starších osôb. Predtým, než budeme o niečom rozhodovať, si musíme položiť otázky: *Aké sú moje skutočné motívy? Je to skutočne to, čo Boh chce, aby som urobil? Ak si vyberiem práve túto cestu, bude to na jeho slávu a česť?* Stručne povedané, všetko, čo vykonáme s myšlienkou/zámerom, aby sa On oslávil, je pokladom zhromaždeným v nebi.

Teraz musíme byť veľmi opatrní. Nehovorím, že toto je spôsob, ako sa dostať do neba. Nechcem vzbudiť dojem, že keď zmeníme naše priority a budeme viesť menej sebecký spôsob života, Boh nás odmení tým, že nám ponúkne miesto v nebi. Nie, ako som už povedal predtým, kázeň na hore bola určená predovšetkým skutočným veriacim, ktorí už majú svoje miesto v nebi. Prišli k Bohu so svojimi hriechmi a beznádejou a prosili ho o milosť,

aby sa nad nimi zľutoval. Vložili svoju dôveru v Ježiša Krista a on im za to dal večný život. Dal im dar zadarmo, len na základe toho, čo pre nich vykonal na kríži. To je jediná cesta, ako získať večný život a miesto v nebi zadarmo, ako dar. Ale len čo človek dostane dar spasenia a večného života a je v pravom vzťahu s Bohom, bude chcieť robiť Bohu radosť a začne zhromažďovať poklady v nebi.

Ako som už povedal skôr, táto pasáž z Písma je na zamyslenie. Možno si niekto z čitateľov hovorí sám pre seba: *„Aby som bol úprimný, všetky moje poklady sú pozemské, dočasné a po smrti budú bezcenné. Zanedbával som najdôležitejšiu vec v mojom živote a nie som pripravený stretnúť sa so svojim Stvoriteľom.“* Môj priateľ, ak máš vo svojom srdci túžbu zanechať za sebou všetko, čo potupuje a zneuctuje Boha a chceš byť ihneď s ním, vyzývam ťa k pokániu zo svojho hriechu. Pozývam ťa, aby si na svoju spásu a záchranu vložil svoju dôveru v Ježiša Krista. Iba vtedy, keď takto učiníš, môžeš začať zhromažďovať poklady v nebi, *„kde mol' a hrdza nekazí, a kde sa zlodeji neprekopávajú a nekradnú. Lebo kde je tvoje poklad, tam bude tiež tvoje srdce“.*

Michael Steedman

Pod'akovanie

Vedenie obč. združenia Solas ďakuje čitateľom, sympatizantom a podporovateľom za priazeň a podporu tejto služby modlitbami a finančnými darmi. Vďaka Vašej podpore časopis *Solas* môže aj napriek každoročnému rastu nákladov na jeho tvorbu a distribúciu stále vychádzať a dúfame, že svoju priazeň nám zachováte aj naďalej. Do ďalších dní Vám prajeme veľa Božieho požehnania, Jeho milosti a pokoja.

*S vďakou a v úcte a láske Kristovej
Vedenie obč. združenia*

Milí priatelia a sympatizanti časopisu Solas!

Službu združenia Solas môžete podporiť aj svojimi 2 percentami z dane z príjmu. Tým nám pomôžete pokračovať vo vydávaní časopisu a šírení evanjelia.

Na príjem 2 percent z dane sme zaregistrovaní „V Notárskom centrálnom registri určených právnických osôb (NCRpo) dňa 29. 09. 2015 pod sp. zn. NCRpo 215/2015“. Zdaňovacie obdobie 2015 (rok príjmu 2 % podielu zaplatenej dane 2016).

Údaje, ktoré potrebujete uviesť do vášho daňového priznania – do oddielu „Údaje o prijímateľovi“:

IČO: 42064619

Právna forma: Občianske združenie

Obchodné meno (názov): Solas

Sídlo – ulica – číslo: Smreková 11

PSC: 01007

Obec: Žilina

Ak sami nepodávate daňové priznanie:

Potrebné formuláre si môžete stiahnuť aj z web stránky združenia Solas (www.solas.sk).

Solas číslo 29, 8. ročník, zima 2015

Časopis Solas vydáva občianske združenie Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7.
IČO: 42064619. Je evidovaný Ministerstvom kultúry SR pod číslom EV 22/08.

Vychádza štyrikrát do roka.

Je nepredajný. Odberateľom ho zasielame bezplatne.

Číslo 29 vyšlo 7. decembra 2015 v náklade: 2 620 ks.

Tlač: Alfa print, s. r. o. Martin, www.alfaprint.sk

Žiadosti o zaradenie do zoznamu odberateľov pošlite na poštovú alebo e-mailovú adresu redakcie.

Dobrovoľné finančné príspevky a dary môžete posilať na účty:

Z územia Slovenska:

VÚB Žilina, číslo účtu: SK080200000002486916455;

Zo zahraničia: Číslo účtu v tvare IBAN: SK080200000002486916455,
SWIFT: SUBASKBX; VÚB, Mlynské nivy 1, SK 829 90 Bratislava 25, Slovakia.

Z Českej republiky: Poštovní spořitelna, číslo účtu: 247761864/0300

Fotografie: Redakcia Solas, Peter Garaj (str. 17)

Zodpovedný redaktor: Drahoslav Vajda

Adresa redakcie: Redakcia Solas, P. O. Box 76, 010 07 Žilina 7

tel.: +421 948 444 155

e-mail: redakcia.solas@solas.sk

www.solas.sk; casopis.solas.sk; blog.solas.sk

ISSN 1337-883X

SOLA SCRIPTURA
SOLUS CHRISTUS
SOLA GRATIA
SOLA FIDE
SOLI DEO GLORIA

Solus

***Hospodin je mojou silou a mojím štítom;
na neho sa nadeje moje srdce, a preto mi
bude spomožené, moje srdce bude plesat',
a budem ho oslavovať svojou piesňou.***

Žalm 28:7

Jedine Bohu patří sláva

A photograph of a winter landscape. The foreground is a snow-covered field with a path leading into the distance. The trees in the background are heavily laden with snow, and the sky is a mix of blue and grey clouds.

Časopis Solas je, alebo sa môže stať, aj vaším časopisom.
Čítajte a rozširujte ho. Prispievajte svojimi článkami, svojím svedectvom.
Podporujte ho modlitebne, podporujte ho finančne.

www.solas.sk